

*Het Bevroren
Jongetje*

COAB 2000-2017

Frozen Boy

Be proud of your shame, It's all I have, this frozen boy

He's going on, this frozen boy, He's changing without moving, Growing without thundering,

This vehicle in soft rage, in soft rage

*He went down under the pink, where everything's soft and green, we're eating soft cartoons
like water,*

he's hugging all his shames, so proud of his fairytales

1. Het Bevroren Jongetje
2. Simson
3. De Haas en de Mol
4. De paus van Kampen
5. Politie, politie !
6. Dorus en de dominee
7. De Leeuw van Nunspeet

8. Het Paarse Complot
9. Groen Geluk
10. De Gekke Piraat
11. Het Vreemde Huis
12. De Trouwe Vriend
13. Het Vrouwtje dat de Zieken Genas
14. De Bakkerij
15. De Wonderjongens
16. Het Geheim van de Rode Veer
17. Het Dagboek van Schoolmeester Rateldonk
18. De Auto-diefstal
19. Eerlijk Alles Delen
20. Pir
21. De Sprookjesmarkt

Het Bevroren Jongetje

Een jongetje slenterde door de straten van het kleine stadje. In zijn mandje had hij dromen die hij verkocht, maar niemand wilde ze kopen. Overal in het kleine stadje probeerde hij het, maar overal wezen ze hem af. Zo verdiende het jongetje helemaal niets, en begon steeds meer honger te lijden. Het jongetje moest leven van weggegooid voedsel uit de vuilnisbakken op straat. Het jongetje had geen dak boven zijn hoofd. Hij was een zwerver. Zijn ouders waren gestorven toen hij nog heel jong was. Niemand, nee niemand, zorgde voor het jongetje. Het begon steeds kouder te worden, totdat het winter werd. Nog steeds verkocht het jongetje niets, en niemand wilde hem binnenlaten. Door de ramen van de huizen kon hij zien hoe de rijke mensen plezier maakten en feest vierden. Hij voelde zich eenzaam, hongerig, en zo koud. Sommigen lachten hem zelfs uit op straat. Anderen wilden zelfs niet naar hem kijken. Ze noemden hem een arme sloeber. Nee, in hun hart en woning was geen plaats voor het jongetje.

De winter nam steeds meer bezit van het stadje, en het sneeuwde dikke pakken sneeuw. Alles was bedekt met sneeuw. Het jongetje keek door de ramen van de huizen waar de rijke mensen woonden. Hij zag hoe ze bij de warme kachel elkaar cadeautjes gaven. Die nacht bevroor het jongetje van de kou en stierf. Hij had er genoeg van altijd maar weggejaagd te worden. Hij sloot zijn ogen om het niet meer te hoeven zien, en de kou omhulde zijn hart, en nam zijn ziel. Nu was hij voor altijd vrij in zijn dromen. Hij zweefde boven het kleine stadje, en zag ook zijn bevroren lichaam. Hij werd helemaal bedekt met sneeuw. Naast hem groeide een vanille plantje. Het plantje werd groter en groter totdat het een klein boompje was. Overal in het boompje begonnen nachtmerries te groeien.

De nachtmerries gingen als dolle honden door het kleine stadje. Bloeddorstig gingen zij op jacht, en gingen door de ramen van de huizen van de rijken naar binnen. Niets kon hen nog stoppen. En zo werden de rijke mensen van het kleine stadje gestraft voor hoe ze het jongetje hadden behandeld.

Einde

Simson

Simson was een wilde jongen. Je moest hem niet kwaad maken, want dan hield hij je op de kop, zo jong als hij was. Toen hij opgroeide werd hij steeds rustiger en lieflijker, alleen 's nachts was hij erger dan ooit tevoren. Daarom wilde Simson zo graag alleen wonen, diep in de wildernis. Wat gebeurde er dan 's nachts met Simson ? Er werd veel over gespeculeerd, maar niemand wist het precies. Overdag was het de aardigste jongen die je je maar kon voorstellen. Simson hield ervan om in de bergen, het bos of de woestijn te spelen. Vaak speelde hij alleen, omdat andere kinderen hem toch een beetje vreemd vonden. Op een dag vond Simson een boek over Tarzan. Tarzan was een jongen die diep in de wildernis leefde samen met allerlei dieren zoals grote apen, slangen en beren, ja, ook panters. Het leven van Tarzan sprak Simson erg aan, en hij beschouwde het boek als zijn mooiste boek. Later zou hij ook wel als Tarzan willen worden. Tarzan hield erg van boompje klimmen, en van varen in een peddelboot op de rivier. Simson had geen vader en moeder meer, maar woonde bij zijn juffrouw in huis. De juffrouw had een groot huis, en elke dag liepen ze samen naar school. Simson werd op school vaak gepest, maar de juffrouw nam het altijd voor hem op, en twee meisjes. Eigenlijk waren die twee meisjes Simsons enige vrienden. Soms wilde hij weleens dat hij weer zo sterk was als vroeger, toen alle kinderen bang voor hem waren.

Op een dag las Simson aan de twee meisjes voor uit het boek van Tarzan. De meisjes vonden het ook een mooi verhaal. Simson vroeg hen weleens of zij met hem meewilden in de

wildernis om daar te gaan wonen als ze later groot waren, maar de meisjes vonden dat maar niets. Eén meisje wilde verpleegster worden, en het andere meisje politie-agente.

Op een dag kwam er een grote jongen naar Simson toe, die hem heel hard begon te slaan. De jongen sloeg hem zo hard dat Simson uiteindelijk bloedend wegliep. Thuis aangekomen nam de juffrouw een doek en bond het om de wond heen. De juffrouw was soep aan het koken. Simson wilde niet meer naar buiten, en wilde de volgende dag ook niet naar school. Simson voelde zich naar. Steeds meer begon Simson zich op zijn kamertje terug te trekken, en las vaak uit het boek van Tarzan. Op een dag kwam de juffrouw naar Simson's kamer toe om met hem te praten. Simson liet haar het boek van Tarzan zien. 'Zal ik je er uit voorlezen ?' vroeg de jongen. De juffrouw knikte vriendelijk. Simson las het hele boek voor haar uit, hardop. De juffrouw vond het een prachtig verhaal, en ook aan haar vroeg Simson of ze met hem mee wilde naar de wildernis als hij groot was, om samen met de wilde dieren te leven. 'Oh, spannend, Simson,' zei de juffrouw. 'Tarzan beleefde zoveel avonturen met de wilde dieren, en dat zou ik ook wel willen.' Simson was blij dat de juffrouw hetzelfde wilde als hem.

Toen het vakantie was stelde Simson aan de juffrouw voor om een reis te maken door de wildernis. Dat wilde de juffrouw wel. Ze vond het ook wel goed voor de jongen, want dan kon hij even al zijn problemen vergeten. En zo gingen ze op pad. Diep in het bos voelde Simson hoe zijn kracht weer tot hem terugkeerde. Beiden hadden ze het erg naar hun zin in het bos, en dwaalden steeds dieper en dieper. Maar na een tijdje begon de juffrouw erg moe te worden. Ze zouden één nachtje in het bos slapen, en dan de volgende dag weer naar huis teruggaan.

Midden in de nacht begon de juffrouw over God te vertellen. Dat had ze nog nooit gedaan. Maar ze herinnerde de verhalen van vroeger. Simson luisterde aandachtig. Maar plotseling zei Simson tegen de juffrouw : 'Juffrouw, ik moet even weg. Het gebeurt weer.'

'Wat gebeurt weer, Simson ?' vroeg de juffrouw.

'Dat kan ik u niet vertellen,' zei Simson, en rende weg. Na een tijdje kwam hij weer terug, en samen vielen ze in een diepe slaap. De volgende ochtend vroeg Simson of de juffrouw nog meer verhalen over God wilde vertellen, want hij vond ze zo prachtig, en werd er zo rustig van.

Omdat Simson de verhalen zo mooi vond besloot de juffrouw ze ook te vertellen in het nieuwe schooljaar. De kinderen vonden het erg prachtig, en sindsdien hield het pesten op school op. Maar Simson was nog steeds erg boos op de kinderen die hem zo hadden gepest. De juffrouw zei dat Simson hen moest leren vergeven, maar Simson kon het niet. Vaak had hij woede-aanvallen 's nachts, en ook op school ging het helemaal niet goed. Simson begon zijn oude kracht terug te krijgen van toen hij heel jong was. Weer begonnen de kinderen erg bang voor hem te worden, zelfs zijn twee vriendinnetjes. Simson deed geen kinderen kwaad, maar soms duwde hij in een woede-aanval grote dingen om, of tilde ze op en smet ze een eind weg. Op een dag vroeg de juffrouw of Simson het boek van Tarzan in de klas wilde voorlezen. Simson glunderde en begon hardop te lezen. Alle kinderen vonden het prachtig, en het leek alsof de rust weer tot Simson begon terug te keren. 'Wie van jullie zouden later met mij mee de wildernis in willen ?' vroeg Simson toen hij het boek helemaal hardop had uitgelezen. Een paar jongens stoken hun vingers op, maar Simson raakte direkt teleurgesteld omdat dat juist de jongens waren die hem vroeger zo gepest hadden. De spanning was te snijden en het was ineens erg stil. Eén van de jongens stond op en zei : 'Simson, het spijt me

dat ik je vroeger zo gepest heb.' Ook de andere jongens stonden op, en zeiden dat het hun speet. Langzaam legde Simson het boek neer en liep naar zijn plaats. Ook al was hij nu wat rustiger, hoe voelde nog steeds de woede borrelen van binnen, en kon hen niet vergeven. Ook de jongens gingen weer zitten. Simson had het gevoel dat ze dit alleen zeiden omdat ze nu zo bang voor hem waren.

Thuisgekomen zei Simson niet veel. Na een tijdje vroeg hij aan de juffrouw : 'Wie zijn eigenlijk mijn vader en moeder, en wat is er met hen gebeurd ? Ik ben een vondeling, hè ?' De juffrouw liep naar Simson toe, en omhelsde hem. 'Je vader en moeder waren waarschijnlijk te arm om voor je te zorgen,' zei de juffrouw. 'Maar waarom hebben ze me dan op de wereld gezet ?' vroeg Simson weer in onbegrip.

'Omdat ze van elkaar hielden,' zei de juffrouw.

'Maar waarom hielden ze niet van mij dan ?' vroeg Simson. De juffrouw wist ineens niet wat ze moest zeggen. Simson ging naar zijn kamer. 'Ik wou dat ik Tarzan was,' dacht Simson bij zichzelf. 'Dan had ik niets meer met mensen te maken, alleen nog maar met wilde dieren.' Even later kwam de juffrouw binnen en omhelsde hem weer. 'Ik denk wel dat ze van jou gehouden hebben,' zei de juffrouw, 'zoveel dat ze je als vondeling hebben gelegd zodat ik voor je kon zorgen.'

'Maar wat als je mij niet had gevonden,' riep Simson, 'dan was ik van honger of kou doodgegaan.'

'Dan had iemand anders je wel gevonden,' zei de juffrouw. Simson ging op z'n bed liggen en de juffrouw hield zijn hand vast. 'Ik ben zo blij dat jij me gevonden hebt,' zei Simson, 'ik zou niemand anders gewild willen hebben.'

'Kan God ook met me praten ?' vroeg Simson ineens.

'Ik denk dat het met God zo is als met de wilde dieren,' zei de juffrouw, 'het zal heel moeilijk zijn om met Hem om te gaan, want Hij is heel anders als ons.'

'Denkt u dat Tarzan met God kon praten ?' vroeg Simson.

'Misschien wel, dat weet ik niet,' zei de juffrouw. Simson zuchtte. Het was allemaal nog zo ver weg voor hem. Maar als hij net zoals Tarzan met de wilde dieren kon leven en omgaan, dan kon hij dat misschien dan ook wel met God leren.

'Ik denk dat als je begint met het leren om te gaan met kinderen waarmee je moeite hebt, dat je dan ook met God kan leren omgaan,' zei de juffrouw. 'Misschien dat de wilde dieren in het begin ook niet zo lief voor Tarzan waren, maar later konden ze een band met elkaar opbouwen.'

Midden in de nacht vroeg Simson aan God : 'God, als u echt bestaat, kunt u dan naar me toe komen om met me te praten ?' Maar hoe lang Simson ook op een antwoord wachtte, er kwam niets. Simson was erg teleurgesteld, maar de volgende dag zei de juffrouw hetzelfde als wat ze de dag daarvoor had gezegd : Begin eerst maar eens met de wilde dieren en de kinderen waarmee je moeite hebt.

Simson koos voor de wilde dieren, in plaats van de kinderen waarmee hij moeite had. Maar ja, hoe kwam hij bij de wilde dieren ? De juffrouw gaf een duidelijk antwoord : 'Simson, die wilde dieren zijn de kinderen om je heen. Ze zijn al aan het veranderen, dus grijp je kans.' Maar Simson zat nog veel te vol met woede naar die kinderen toe. Eigenlijk kon hij alleen maar aardig zijn naar zijn twee vriendinnetjes.

Op een dag, toen het weer vakantie was, vroegen de twee meisjes of Simson met hen mee wilde om een grote wandeling door het bos te maken. Dat wilde Simson natuurlijk direkt. Hij stelde voor dat ze een reis door de wildernis zouden maken, zoals hij eens met zijn juffrouw deed. Het was nu toch vakantie. En zo gingen ze op reis. Dit keer ging Simson nog verder dan de keer dat hij met z'n juffrouw ging. Maar wilde dieren kwamen ze niet tegen. Pas na enkele dagen waren ze weer terug.

Simson begon steeds meer en meer over God te praten. Simson hoopte dat God eens een keer met hem zou komen praten. Maar Simson moest steeds denken aan de jongens waarmee hij niet wilde omgaan. Misschien moest hij het toch maar eens proberen. Op een dag trok Simson de stoute schoenen aan en vroeg aan de jongens of ze ook met hem meewilden de wildernis in. Dat wilden de jongens wel. En ze maakten een reis verder dan Simson ooit eerder had gemaakt. Ze kwamen zo diep in de wildernis dat ze daar de wilde dieren tegenkwamen. De jongens vonden dat erg spannend. Wat zouden ze graag vriendschap willen hebben met de wilde dieren. Maar ze wisten dat ze erg voorzichtig moesten zijn. Ze konden beter niet te dichtbijkomen, en niet te lang blijven, want dan zou het echt gevaarlijk worden.

Toen ze uiteindelijk weer thuis waren voelde Simson zich heel anders. Simson voelde zich tevreden, en hij was zelfs trots op zichzelf dat hij het gedaan had. Hij was nu bij de jongens geweest waar hij zoveel moeite mee had, en hij was bij de wilde dieren geweest. Misschien dat God nu wel met hem zou willen praten. Hij kon bijna niet wachten tot het nacht was geworden. Toen hij in z'n bed lag bad hij weer tot God, en vroeg aan God of Hij nu wilde komen om met hem te praten. Simson voelde zich heel anders nu, en ook al sprak God niet tot hem, hij kon God wel voelen. Het was genoeg voor Simson. Hij voelde zich nu als Tarzan. Tarzan kon ook niet met de wilde dieren praten, maar hij kon wel heel dicht bij de wilde dieren zijn.

Einde

De Haas en de Mol

'Laten we allen welzijn wezen, laten we allen welvaart zijn,' zei de haas tegen de mol. 'Neen,' zei de mol, 'ik blijf onder de grond, en graaf mijn gangen, door het persoonlijk te voelen, door het persoonlijk aan te raken. Ik doe alles op de tast en hierdoor graaf ik diep, graaf ik diep. Maar jij, beste haas, ziet dingen op afstand, die je nooit aangeraakt hebt, want als je raakt, voel je pijn. De welvaart maakte je afstandelijk en trots.'

'Neen, beste mol,' zei de haas, 'ik kan er een hoop van leren, jou te zien zwoegen onder de grond. Dan voel ik me gezegend, en ben blij niet te zijn als jij. Dan zet ik mijn reis voort naar de zon.'

'Maar, beste haas,' zei de mol, 'weet je dan niet dat teveel licht verblind?'

'Over blind gesproken,' zei de haas, 'k zal nooit zo blind zijn als jij.'

'Al mag ik dan erg slecht zien,' zei de mol, 'ik voel tenminste de grond waarop jij staat.' Vervolgens draaide de mol zich om en dook weer onder de grond. Hij had geen zin om verder te praten met de eigenwijze haas. De haas pakte zijn raket en vloog verder naar de zon. Telkens komt hij langs planeten waar mollen met hem spreken, maar zijn doel staat vast : 'Op de zon is het lekker warm,' zei de haas.

Op een dag kwam hij een wolf tegen. Het was een sneeuwwolf en de haas schrok er even van. 'Man, wat moet jij het moeilijk hebben hier in de kou,' zei de haas, 'ik ben op reis naar de zon, waar alles warm is. Zeg, heb je geen zin om mee te gaan?'

'Nee,' zei de wolf, 'ik blijf liever in de sneeuw. De zon zou mijn huid verbranden.'

'Ach, dat is maar een fabeltje,' zei de haas parmantig en trots. 'Ik heb de warmte van de zon gevoeld.'

'Dan wens ik je een goede reis,' zei de wolf, en draaide zich om. Hij had geen zin om verder met de verwaande haas te spreken. De haas had echter zijn ware reden om de zon van dichtbij te bezichtigen nog niet verteld. Hij had geld zien glinsteren daar.

Voorts kwam de haas een oude beer tegen. De oude beer gromde eens en sprak :
'De zon zal over een tijdje smelten. Het was maar een sinaasappel in de hand van
een groenteboer.'

'Nee, beste beer,' zei de haas, en verraade zijn geheim : 'De zon zal niet smelten,
er is daar goud. Ik heb het zelf zien glinsteren.'

'Ach, nee,' zei de oude beer, 'u vergist zich zeer. Hetgeen u zag glinsteren was het
horloge van de groenteboer.'

'Iedereen is hier gek,' zei de haas, 'nee, zelfs levensgevaarlijk. Dat ga ik de
rechter verklappen.'

En zo gebeurde het : De mollen, de sneeuwwolf en de oude beer moesten allen
voor de rechter verschijnen. De rechter was een oude grijze arend, vol met
grauwe, grijze veren. Vol van verbazing keek hij de beschuldigde dieren aan.
'Zeg, nou moet u toch eens luisteren,' zo sprak hij de dieren aan, 'Ik ben door de
haas aangesproken, die mij vertelde, dat u de zon heeft vermoord, dat u hem in
een klein gouden potje heeft gestopt en in de zee heeft geworpen. Wat is daarop
uw antwoord ?'

De dieren keken de oude grijze arend vol verbazing aan. Sommige mollen kenden
de haas niet eens, en hadden zelfs nog nooit van de zon gehoord. De sneeuwwolf
begon te schaterlachen : 'Zeg, nou moet u toch eens luisteren, ik heb de haas
alleen verteld dat ik niet met hem meewilde op reis naar de zon. Dat was alles.'

'Ja,' zei de mol waar de haas mee had gesproken, 'en ik zei hem alleen dat de zon
hem blind zou maken.'

Waarop de oude beer rustig sprak : 'En ik heb hem laten zien wat de zon in
wezen is.'

'Net wat ik dacht,' sprak de oude arend, 'ik heb mijn oude boeken nog eens
doorgelezen. Hierin staat dat deze haas eens een muntstuk had gestolen, het in
een gouden klok had verstopt, en in de gracht had geworpen. Maar zijn gezicht
begon toen te stralen als het gestolen muntstuk, daarom zwoor hij te vluchten
naar de zon, waar hij met zo'n gezicht niet op zou vallen.'

'Jullie zijn vrijgesproken,' sprak de oude, wijze arend.

En de haas ? Die moest vanaf nu bij de groenteboer werken.

De paus van Kampen

Riet-Jan leefde onder de grond in zijn rode glitterpak en zijn vliegend paard. Hij was vroeger circus-artiest, maar dat deed hij niet meer. Hij had nu een vliegend paard, en dat was alles wat hij nodig had. 's Nachts ging hij over de daken, en kon er door de schoorsteen heen nog heel wat uitvissen. Hij deed eigenlijk hetzelfde werk als sinterklaas, maar dan net andersom. Hij steele. Riet-Jan sliste ook een beetje. Sommigen zeiden dat hij weleens in het circus een slang had ingeslikt. Ja, Riet-Jan werkte met slangen, en soms stopte hij dan weleens een slangenkop in z'n mond om het publiek te laten zien dat hij niet beet. Maar eens schoot zo'n slang er zo diep in dat Riet-Jan hem per ongeluk doorslikte. En sindsdien sliste hij. Maar of dat echt zo was gebeurd? Sommigen zeiden dat ze er bij waren. En lieden die hem nog wel kenden, zeiden dat hij nog steeds met slangen werkte. Soms dan hield hij ze aan de staart vast, en dan liet hij ze door de schoorsteen zakken, zodat ze wat spullen konden meehappen. Dat moesten dan wel erg lange slangen zijn, maar die had Riet-Jan volgens sommigen ook. Anderen zeiden dat Riet-Jan zelf door de schoorstenen ging, als zwarte piet, maar dan niet om iets te geven, maar om iets weg te nemen.

Riet-Jan had vroeger ook een vrouw, en men zei dat hij haar altijd door de schoorsteen liet zakken om het dievenwerk te doen. Eens bleef ze een keer in de schoorsteen steken, en toen is Riet-Jan er vandoor gegaan, op z'n vliegende paard. Ja, heus, in Kampen zijn er genoeg die dat geloven, maar anderen zeggen dat het dikke unzin is. Sommigen beweren dat Riet-Jan nooit bestaan heeft. Anderen zeggen dat hij allang dood is. Maar als er ergens 's nachts iets gestolen is, dan geleuven nog veulen dat Riet-Jan dat heft gedaan. Het toaltje van Riet-Jan zou erg vreemd wezen, van oud kampers-ondergronds dialect. Nu zijn er wel meer vrouwen die beweerden dat zij het vriendinnetje waren van Riet-Jan, en dat hij hen alle vuile werkjes liet opknappen. Eentje beweerde dat ze in de zelfde kamer moest slapen als waar de slangen waren. Die slangen waren dan wel achter glas, maar toch. De vrouw in kwestie zou daar nog steeds nachtmerrie's van hebben. Maar niemand van hen, en ook anderen niet, zouden Riet-Jan de afgelopen twintig jaar nog gezien hebben. Wel heeft iemand eens een slang in de woonkamer gevonden, terwijl er wat spullen verdwenen waren. Had Riet-Jan z'n slang vergeten? Niemand weet het.

Onder woonwagenbewoners wordt er nog wel veel over Riet-Jan gesproken. Voor hen was hij een held, en had hij nog nooit wat gestolen. Hij had altijd van alles over voor iedereen. En dat van die slangen was volgens hen ook niet waar, want Riet-Jan was bang voor slangen. De zigeuners van Kampen zeiden dat toen hij stierf hij onder de grond in zijn rode glitterpak en met een vliegend paard verder leefde. Dat is nu eenmaal het geloof van sommige zigeuners.

Daar moeten wij verder van afblijven. Ze hebben een heleboel boeken over Riet-Jan geschreven, over al zijn heldendaden, en dat hij nu over de daken gaat met zijn vliegend paard om goede dingen aan de mensen te geven, en niet om dingen weg te jatten. Dat jatten dat liet

Riet-Jan altijd aan anderen over. Nee, Riet-Jan was de goedheid zelve, een heilige der zigeuners. Ze leren hun kinderen praten, zoals Riet-Jan praatte, en ze mogen net als Riet-Jan paardrijlessen nemen. Ja, Riet-Jan wordt bij deze mensen vereerd. Maar wat zou Riet-Jan daar zelf nou allemaal van denken. Was hij wel zoals mensen hem afschilderden ? Riet-Jan hield meer van dieren dan van mensen. Hij was helemaal niet bezig met mensen. Hij zou ook nooit voor mensen over de daken gaan, maar wel om dieren te bevrijden uit hun kooitjes, om hen mee te nemen naar de rode zon, diep onder de aarde, daar waar iedereen vrij is. Aldus een dominee die zich bekeerd heeft tot de heilige sint Riet-Jan, onlangs door de kamperse paus heilig verklaard. Ja, en die kamperse paus dat is ook wat. Dat is een aap, een chimpansee. En die chimpansee wil elke dag in een pauselijk gewaad lopen, met een schaalje heilig water, waarmee hij van alles en nog wat heilig verklaart. Zo is er laatst een stoel heilig verklaard, en ergens anders een paard.

Maar wat zou Riet-Jan hier allemaal van denken ? Riet-Jan zou de humor er wel van inzien. Want als er iets was waar Riet-Jan in geloofde, dan was het wel humor.

Politie, politie !

Niels van de Schaa was eens met z'n auto in Kampen voor wat zaken. Maar toen hij terugkwam bij z'n auto, was die weg. 'Hoe kan dat nou ?' dacht Niels. 'Ik dacht toch echt dat ie goed op slot was.' Afijn, Niels schakelde de politie in en die begonnen direkt een grootscheepse zoekactie. Dat had Niels nog nooit meegemaakt. In ieder geval was de auto snel gevonden, in een bosvijvertje, en de vissen dreven er in. Toen heeft de politie de wagen er ook nog voor Niels uitgehaald, maar ze wisten natuurlijk niet hoe de auto hier was gekomen. Op het politie-bureau kreeg Niels een glaasje en iedereen was heel vriendelijk naar hem. Zo vriendelijk, dat Niels besloot om in Kampen te gaan wonen. Waar goede politie is ... Daar ging het Niels om ... Maar al gauw werden er ook andere dingen gestolen. En dit keer vond hij ze niet terug, ondanks de vriendelijke en actieve zorg van de politie.

Op een dag wordt Niels gebeld door de politie. Hij is uitgenodigd op een politie-feest. Op het feest spreekt hij ook iemand die een boef zegt te zijn. Niels vindt dat verdacht, maar durft niks tegen de politie te zeggen, want de man beweerde ook een goede vriend van de politie te zijn.

Werkt dat zo hier ? Maar na een tijdje spreekt hij weer iemand die een dief beweert te zijn. Het schijnt dat de politie op goede voet zou staan met inbrekers. Maar nog steeds durft Niels er niets van te zeggen. Maar toen hij later oog in oog kwam te staan met degene die beweerde z'n spullen te hebben gestolen stapte Niels op de eerste de beste agent af. Maar politie beweerde vriendelijk te blijven tegen dief en slachtoffer, en dit was de beste gelegenheid om hen met elkaar te verzoenen, door een politie-feestje. Toen Niels vervolgens liet weten dat hij z'n spullen nog niet terug had, liet de politie hem weten dat dat aan het eind van de avond zou gebeuren. Niels vond dat wel een hele vreemde benadering, maar er werd gezegd dat hij hen maar moest vertrouwen, dan kwam het wel goed. Aan het eind van de avond werden de spullen van Niels op het podium gezet. Het bleek allemaal één grote grap geweest te zijn. En die inbrekers die werkten gewoon bij de politie. Niels kon de grap niet echt waarderen, want volgens hem diende de politie zich daar niet mee bezig te houden. Dat zou hen erg ongeloofwaardig maken. Maar daar was de politie het zichtbaar niet mee eens, en Niels z'n glas werd nog eens goed volgegoten. Na een tijdje begon Niels de lol er ook wel van in te zien. Maar toen kwam ineens de vrouw van Niels binnenstormen. Er bleken weer dingen uit hun huis gestolen te zijn. 'Ach, maak je maar geen zorgen,' zei Niels tegen zijn vrouw, 'dat doet de politie allemaal.' Maar dit keer bleek de politie van niks te weten, en zelfs maanden na het incident waren de gestolen spullen niet teruggevonden, ondanks de vriendelijke en actieve zorg van de politie.

Maar een jaar daarna, op het politie-feest, leek alles zich weer te herhalen. Niels kwam daar iemand tegen die beweerde die spullen gestolen te hebben, en alles zou aan het eind van de avond op het podium staan. Niels kon natuurlijk de klok er op gelijk stellen, dat er thuis weer wat gestolen zou worden, en wat hij weer een heel jaar niet meer zou zien. Maar ditmaal had Niels bewaking en alarm laten inbouwen. Aan het eind van de avond kreeg hij z'n spullen terug, plus een certificaat dat hij nu eindelijk voldeed aan de veiligheids-eisen, en dat hij zo was vrijgesproken van politie-grapjes. Die grapjes waren dus eigenlijk testjes om de mensen in Kampen te drijven tot betere maatregelen tegen diefstal. Maar Niels was dit keer echt kwaad, en verscheurde het certificaat. 'Jullie zijn niets dan dieven,' zei hij door de microfoon op het podium. 'Ik heb hier echt geen enkel respect voor, maar wel gefeliciteerd dat jullie dit jaar van m'n spullen zijn afgebleven.' Maar toen rende ineens de vrouw van Niels naar binnen : 'Niels, ons huis staat in brand,' riep ze. 'Vandaar dat ik vannochtend een uitnodiging voor het brandweers-feest heb gekregen,' zei Niels, 'maar we gaan niet, want ik heb geen zin om een hoop as op het podium terug te vinden.'

Dorus woonde op de oude straat. Niemand wist eigenlijk of Dorus nu een man of een vrouw was. Dorus zelf wist het ook niet. Dorus had vanaf de geboorte nooit de kleren uitgehad. Er werden altijd kleren overheen gedaan, en terwijl Dorus groeide scheurden z'n oudere klederen natuurlijk af. Maar vies was Dorus absoluut niet, want Dorus ging elke dag zwemmen in de gracht. Nu Dorus ouder was geworden woonde hij niet meer in de oude straat, maar in het bos. Maar hij kwam nog wel elke dag op de fiets naar de oude straat om daar de vogels te voeren. Nu zou je misschien denken dat als iemand telkens kleren over de oude kleren doet, dan moet zo iemand toch haast niet meer kunnen lopen van de dikke laag kleren, maar dat was niet zo in het geval van Dorus. Dorus had namelijk motten in zijn kleren wonen, die ervoor zorgden dat Dorus zich heel goed kon bewegen. En het bewijs daarvan was, dat Dorus altijd de sportwedstrijden won. Of het nu zwemwedstrijden, hardloophwedstrijden of voetbalwedstrijden waren : Dorus won altijd, en er was niemand tegen Dorus opgewassen. Sommigen zeiden wel eens dat Dorus vogels in z'n kleren had wonen, die ervoor zorgden dat Dorus altijd won, maar zeker weten deden ze het niet.

Maar op een dag gebeurde er iets vreselijks. Dorus kwam niet meer naar de oude straat, en hij deed ook niet meer mee met de sportwedstrijden, en kwam ook niet meer in de gracht van het plantsoen zwemmen. De mensen begonnen hem erg te missen. Wat zou er met hem gebeurd zijn ? Maar niemand wist het. In de kranten kwam het te staan : Dorus spoorloos verdwenen. Iedereen wist wie Dorus was. De politie doorzocht het bos, maar vond niks. Zou Dorus onder de grond zijn gaan wonen ? Maar op een dag kwam er een man op het politie-bureau. 'Dag meneer, kan ik u helpen ?' vroeg de mevrouw aan het loket. 'Maar ik ben Dorus,' zei de man. 'Kunt u dat dan niet zien ?' De mevrouw schrok even. 'Nee, meneer dat kan ik echt niet zien. U lijkt totaal niet op onze Dorus.'

'Nou,' zei de man, 'dat is me ook wat. Het is sinds ik die zak drop kocht dat niemand me meer herkent.'

'Zak drop ?' vraagt de mevrouw verbaasd, 'maar waar heeft u die zak drop dan gekocht ?' Maar de man was alweer verdwenen. Hij was op weg naar de winkel waar hij die drop had gekocht. Maar toen hij daar aankwam was de winkel gesloten en stond er een groot bord met ALLES UITVERKOCHT achter het raam. Dorus wist niet meer hoe hij het had. Een paar dagen terug stond de hele winkel nog vol. Ineens kwam er een oud vrouwtje naar buitenlopen. 'Ja, dat heb je, hè. Sorry, meneer, alles is op. Dat heb je met toverspulletjes.' kraste het vrouwtje. Maar Dorus werd ineens heel kwaad. 'Ik wil m'n geld terug, ik ben betoverd. Niemand herkent me meer.'

Maar het vrouwtje zei : 'Dan had u maar beter moeten lezen op de verpakking,' zei het vrouwtje. Snel griste Dorus de verpakking uit z'n jaszak, en las : 'Bent u een man, en wilt u een vrouw worden ? Neem dan één dropje. Bent u een vrouw en wilt u een man worden, neem dan twee dropjes. Wilt u de ene dag een man zijn, en de andere dag een vrouw, neem dan alle dropjes.' Maar toen werd Dorus ineens wit en rood tegelijk. Hij had ook van de dropjes uitgedeeld. 'Zeg, mevrouw,' zei Dorus, 'er staat niet bij wat er gebeurt als je bijna alle dropjes hebt opgegeten.'

'Dat spijt me zeer, meneer,' zei de dame, 'maar dan zult u veranderen in een kikker.' Toen schrok Dorus wel heel erg. 'En wanneer gaat dat dan gebeuren ?' vroeg Dorus benauwd. 'Nou, dat zou al gebeurd moeten zijn,' zei de dame, 'wat heb je daarna gegeten ?'

'Nou,' zei Dorus, 'ik ben daarna naar de kerk gegaan, waar ik de drop heb uitgedeeld, en toen kreeg ik van hem een pepermuntje.'

'Wie is hem ?' kraste het oude vrouwtje. 'De dominee,' zei Dorus verlegen. 'En hoeveel dropjes heb je de dominee dan gegeven ?' vroeg het vrouwtje boos. 'Nou, wel meer dan tien,' zei Dorus, terwijl hij z'n hoofd boog.

Een paar dagen later stond er in de krant : 'Dominee vermist'. Dorus fietste direkt naar het politie-bureau, en vertelde het verhaal. Maar natuurlijk wilde niemand hem geloven. 'Hebben jullie dan toevallig een kikker in de kerk gevonden ?' vroeg Dorus voorzichtig. Maar nee hoor, niemand had een kikker gevonden. 'Dan moet het iets met die pepermunt te maken hebben gehad. En snel fietste Dorus naar de winkel waar ze die pepermunt verkochten. Maar niemand wilde de deur voor Dorus opendoen, terwijl er wel verkopers in de winkel waren. Plotseling kwam er een vrouwtje naar buiten : 'Niemand mag naar binnen. We moeten helaas de winkel leegruimen, want er is iets met de pepermunt aan de hand. Wij hadden beter op de verpakking moeten lezen,' zei het vrouwtje. 'Wat stond er dan op de verpakking,' vroeg Dorus beleefd. En toen mocht Dorus eventjes mee naar binnen en lieten hem de verpakking lezen :
'Bent u een vrouw, en wilt u een man worden, neem dan één pepermuntje.'

'Zie je wel,' zei Dorus tegen het vrouwtje, 'ik wist wel dat ik een vrouw was.' En toen las Dorus verder : 'Bent u een man, en wilt u een vrouw worden, neem dan twee of meer pepermuntjes.'

'Dan weet ik nu wat er met de dominee gebeurd is,' zei Dorus, en na beleefd bedankt te hebben voor de hartelijke ontvangst stapte Dorus weer naar buiten, pakte zijn fiets en reed naar het bos. Daar zag hij een vrouw huilend bij een vijver zitten. 'U bent vast de dominee,' zei Dorus voorzichtig. 'Ja,' brulde de vrouw, 'en ik durf niet terug, want niemand zou me geloven. Ik dacht : Laat ik maar naar Dorus gaan. Misschien kan die helpen.'

'Maar ik ben Dorus,' zei Dorus. 'U heeft mij namelijk ook één zo'n pepermuntje gegeven.' En toen vertelde Dorus het hele verhaal aan de dominee over de toverpepermunt, en ook over de toverdrop. Toen haalde de vrouw ineens alle dropjes uit haar zak tevoorschijn die Dorus had gegeven. 'Zie, deze had ik nog niet opgegeten, maar het is beter een kikker te zijn, dan een vrouw die in het bos moet leven.'

'Ja, maar dominee,' zei Dorus, 'luister nou eens. Je hebt nog één kans. U heeft me verkeerd verstaan. Als u twee dropjes neemt, dan wordt u weer een man, maar neemt u al uw dropjes, dan bent u de ene dag een man en de andere dag een vrouw.' Maar toen verbeterde de dominee hem weer, en zei : 'U had mij een stuk of tien dropjes gegeven, maar er waren er natuurlijk veel meer, en ik kan alleen om de dag een man zijn als ik alle dropjes zou eten, maar dit zijn niet alle dropjes, want u had er nog meer, dus dan zou ik in een kikker veranderen als ik die tien of elf dropjes zou eten. Maar ik kies natuurlijk voor het eten van twee dropjes. Dan word ik weer een man, en herkent iedereen me weer.'

'Is dat echt wat u wilt, dominee ? Dat ze u allemaal weer herkennen ? U was heus niet zo geliefd.' zei Dorus. En ja, daar had Dorus ook wel weer gelijk in. De dominee had helemaal geen zin meer om terug te gaan. Hij wilde liever hier in het bos leven, maar als kikker of als vrouw ?

'Eigenlijk komen deze dingen goed van pas. Laten we teruggaan, jij als man en ik als vrouw,' zei de dominee, 'dan gaan wij die dingen ook verkopen, voor mensen die eens iets anders willen in hun leven. En niemand die ons herkent. En dat vond Dorus wel een heel goed plan. En zo kregen ze een toverwinkeltje op de oude straat, waar veel zaken werden gedaan. Over Dorus en de dominee werd steeds minder en minder gesproken, maar over het toverwinkeltje elke dag meer. Vanuit heel het land kwamen ze naar het toverwinkeltje, en velen bleven ook gewoon in Kampen wonen. Maar al gauw werd er gesproken over een kikker-invasie. En Dorus en de dominee wisten precies hoe dat gebeurd was. En op een gegeven moment waren er zoveel kikkers in Kampen, dat de mensen weer begonnen te praten over Dorus en de dominee. 'Ach, waren zij nog maar hier, dan was dit allemaal niet gebeurd. Want bij Dorus konden ze in z'n kleren wonen, en de dominee, die zou de kikkers wel kunnen weggagen. Ja, die dominee die was toch wel zo wijs. Die zou er wel wat op weten. En die Dorus, dat was toch zo'n sportheld, die zou de kikkers wel in een zak kunnen krijgen om ze naar het bos of het meer te brengen. Waren ze nog maar hier.' Maar Dorus en de dominee wisten wel beter. Ze hadden het zo goed naar hun zin. En ook toen er standbeelden van hen werden gemaakt, hadden ze niet de neiging om even tevoorschijn te komen.

Maar op een dag kwam de baas van belastingen bij hen langs. En na de uitbetaling zijn ze maar met hun winkeltje gestopt, omdat de belasting veel te hoog was. Dorus werd weer gewoon Dorus, en de dominee werd weer gewoon dominee. En zelfs de kikkers werden weer normaal, want voor een kikker in Kampen te wonen is de belasting helemaal onbetaalbaar.

De Leeuw van Nunspeet

Kraterik woonde in een huisje vlakbij het bos van Nunspeet. De mensen zeiden dat hij een kinderlokker was, en gingen daarom liever niet met hem om. Niemand wist eigenlijk precies waar dat gerucht vandaan kwam, maar iedereen nam het aan, want als het eens waar was ... Kraterik had vroeger geschiedenis gestudeerd, en was zelfs leraar geweest op school. Maar sinds zijn vrouw was overleden ging het slechter met hem. Op een dag ging Kraterik wat boodschappen doen in het centrum. Een vrouw staaarde hem aan, en plotseling gilte ze : 'Het is Kraterik, het is Kraterik, die kinderlokker.' Maar niemand scheen er acht op te geven. 'Kraterik ? Wie is dat ? Ach, er zijn hier geen kinderlokkers,' zei iemand nors. Het leek erop

dat Kraterik z'n slechte naam aan het kwijtraken was. Er gingen immers jaren overheen, en de mensen werden anders. Iedereen scheen het een beetje vergeten te zijn. En ook de vrouw die het rondriep werd rustiger.

Op straat kwam Kraterik een oude vriendin van hem tegen. Ze vroeg of hij met haar meewilde naar huis. Dan konden ze eens wat bijpraten. Die oude vriendin kende de geruchten over Kraterik niet. Kraterik scheen opgelucht. Samen aan de thee hadden ze het nog eens over hun schooltijd vroeger. Ze hadden samen geschiedenis gestudeerd. Ze konden zich nog hun oude leraar herinneren. Wat had die man toch een fantasie. Hij vergeleek de geschiedenis altijd met dieren en voorwerpen, en zo kon iedereen het altijd goed onthouden. Ja, door de gelijkenissen van die leraar konden ze de verhalen van de geschiedenis nog steeds navertellen. Die leraar woonde ook in Nunspeet. Hij werd weleens de leeuw van Nunspeet genoemd. Hoe dat gekomen is ? Luister dan maar eens naar dit verhaal.

Die oude leraar scheen vroeger boer te zijn geweest. Maar hij moest zo hard werken dat hij er rugpijn van kreeg. Toen is hij maar geschiedenis gaan studeren, en al snel werd hij leraar op een school. In het begin ging dat niet erg goed. Hij werd vaak door vervelende kinderen uitgescholden, omdat hij een beetje krom liep. Dat kwam van het harde werken op het land. Maar door zijn kleurrijke verhalen begonnen de kinderen steeds meer respect voor hem te krijgen. Vaak gingen kinderen na schooltijd met hem mee naar huis, omdat hij zulke mooie verhalen kon vertellen. En toen één van die kinderen op een avond niet meer thuiskwam, dachten ze allemaal dat hij daar achter zat. Jarenlang was dat kind vermist, en al die tijd was hij de verdachte, ja, het werd zelfs zo erg, dat hij zijn baan erdoor verloor en zich niet meer op straat kon vertonen. Door gebrek aan bewijs hoefde hij nog net niet de gevangenis in. Iedereen was bang voor hem, en hij kreeg de bijnaam : De leeuw van Nunspeet. Hij is die naam nooit kwijtgeraakt, zelfs niet toen na vele jaren het vermiste kind weer opdook. De leeuw van Nunspeet scheen met het alles niets te maken hebben gehad. Het kind scheen problemen thuis te hebben, en heeft toen jarenlang door de grote steden gezworven. Er was eigenlijk maar één reden voor dit kind om weer naar huis te komen, en dat was om nog eens te kunnen luisteren naar de prachtige verhalen van die oude leraar.

Maar zoals je misschien wel kunt begrijpen : Dat deed die oude leraar na dit alles niet meer. Van bitterheid en verdriet is die oude geschiedenisleraar uit Nunspeet weggegaan. Maar zelfs jaren na dit feit werd er nog steeds over de leeuw van Nunspeet gesproken. En stukje bij beetje werden de feiten verdraaid, en wisten velen niet hoe het nou precies zat. 'Ja, het had te maken met een kinderlokker,' wist iemand te vertellen. En een ander wist te vertellen dat het over een geschiedenisleraar ging. En zo werd Kraterik hier min of meer de dupe van. Er waren allerlei vreemde en heldhaftige verhalen ontstaan rondom de leeuw van Nunspeet. De één werd er erg bang van, en de ander vond ze fascinerend, op z'n zachtst gezegd.

Nu Kraterik dan al een tijdje geen geschiedenisleraar meer was, begon de aandacht zich een beetje te verleggen naar nieuwe geschiedenisleraren, en dat ging zo ver, dat er op een gegeven moment bijna geen geschiedenisleraren in Nunspeet meer te vinden waren. Men durfde bijna geen geschiedenisboeken meer in huis te hebben, bang om voor de leeuw van Nunspeet aangezien te worden. En naarmate de tijd verstreek had de leeuw van Nunspeet niets meer te maken met kinderlokkerijen, maar meer met heldendom. En die hysterie kon men eigenlijk niet aan. Zo zou de leeuw van Nunspeet het dorp voor allerlei gevaren hebben behoed en uit allerlei verschrikkingen hebben gered.

Die oude vriendin van Kraterik wilde hem iets laten zien. Het was een boek over de leeuw van Nunspeet, met de meest vleierende legendes. Kraterik glimlachte : 'Dat zou onze oude geschiedenisleraar eigenlijk moeten lezen.' Maar goed, niemand wist waar hij heengegaan was, omdat hij in de tijd met stille trom was vertrokken. Ze besloten op onderzoek uit te gaan. Na een lange zoektocht kwamen ze erachter dat hij door de grote steden zwierf. Ze besloten hem te gaan zoeken. Dat viel niet mee, maar met een paar gouden tips van andere zwervenden kwamen ze erachter waar hij op dit moment verbleef.

In de boshut van hun oude leraar aangekomen zagen ze hem zitten. Hij herkende ze niet, en wilde eigenlijk niets met hen te maken hebben. 'Er is iemand die flink veel geld verdient met uw verhalen, Mijnheer van Lenden,' zei Kraterik. 'Ach,' zei de oude leraar, 'laten ze met hun geld ten verdere varen ... Wat heb ik daarmee te maken ...' En toen haalde Kraterik langzaam het boek tevoorschijn. 'Ja,' zei de oude leraar nors, 'die schrijver ken ik wel. Die heeft nog bij mij in de klas gezeten, en mij flink in het ongeluk gestort.' En toen begon de oude leraar zulk leeuwengedrag te vertonen, dat Kraterik en die oude vriendin maar snel vertrokken. Wel hadden ze het boek voor hem op z'n tafel gelegd.

Na enige tijd was er telefoon voor Kraterik. Het was de leeuw van Nunspeet. Kraterik was blij hem te horen. 'Zeg, ik wilde je nog even bedanken voor dat boek,' zei de oude leraar. 'Het is een samenbundeling van de mooiste verhalen die ik vroeger altijd vertelde. Ik was ze eigenlijk allemaal een beetje vergeten na alles wat er was gebeurd. Maar dit is het mooiste geschenk in mijn leven. Zo mooi, dat ik graag weer naar Nunspeet terug zou willen komen.' Kraterik had tranen in zijn ogen. En zo gebeurde het. De oude leraar ging weer in Nunspeet wonen, dichtbij Kraterik, vlakbij het bos. De jongen die het boek geschreven had werd ook ingelicht. Wat was dat allemaal een groot misverstand geweest, zeg. En al snel vielen de leeuw van Nunspeet en de jongen elkaar in de armen. De jongen had vaak naar zijn oude leraar gezocht, maar zonder resultaat. Nu was alles dan toch gelukkig goed gekomen. En heel Nunspeet was blij dat het z'n leeuw had teruggekregen.

Het Paarse Complot

Junos was het zoontje van een oude hertog in Nunspeet. Ze woonden in het kasteel dichtbij de molen. Junos had geen broertjes of zusjes, en zijn moeder was lang geleden overleden. Wel had Junos een stiefmoeder, maar zij was vaak weg. Op een dag moest Junos boodschappen doen voor zijn stiefmoeder. Hij moest daarvoor naar het dorp fietsen, en ook naar een zaak met spiegels gaan. Zijn stiefmoeder wilde een paarse spiegel voor in haar slaapkamer.

Onderweg kwam Junos een paar kwajongens tegen. 'Zeg, looshelm, waar ga jij met die spiegel naartoe ?' riepen ze. En met hun brommers kwamen ze achter hem aan. Al snel hadden ze de spiegel te pakken en wierpen het op de straat.

Thuisgekomen wachtte Junos niet erg veel begrip op. Zijn stiefmoeder was razend. 'Die spiegels zijn duur, Junos, en je had een tas moeten vragen aan de zaak waar je die spiegel

gekocht hebt. Dan konden die jongens hem niet zien.' Ook zijn vader vond het erg dom van Junos. 'Junos, je had een andere weg moeten inslaan, want je weet dat daar altijd die jongens met hun brommers staan. Ze doen van alles om mensen het leven zuur te maken.' Junos moest de volgende dag naar de zaak terug om van zijn eigen geld een nieuwe paarse spiegel te halen.

Maar de baas van de spiegelzaak kreeg het al snel door, en al gauw vertelde Junos hem het verhaal. 'Weet je wat,' zei hij, 'wij brengen de spiegel wel even met de auto van de zaak langs. En natuurlijk hoef je daar niets voor te betalen, want jij kon er per slot van rekening niks aan doen dat die andere spiegel kapotging. En voor de schrik mag je een extra dure uitzoeken, eentje met parfumsputen en met een speeldoos erin. Dat zal je moeder prachtig vinden.'

'Het is mijn moeder niet,' zei Junos, 'het is mijn stiefmoeder, en als ik er eentje uit mag kiezen, dan wil ik de allergeedkoopste.' De baas keek een beetje beteuterd. 'Maar mag je haar dan niet?' vroeg hij. 'Niet echt,' zij Junos, 'want sinds zij er is krijg ik altijd overal de schuld van.' De baas van de spiegelzaak keek erg bedenkelijk. 'Ik denk juist dat je je stiefmoeder en je vader moet opvrolijken, want ze zullen het wel erg moeilijk hebben als ze zo tegen je doen,' zei hij voorzichtig. 'Misschien hebt u gelijk,' zei Junos. 'Laten we het dan maar doen.'

En zo gebeurde het. De bijzondere spiegel werd in de bestelbus van de zaak naar het kasteel gebracht. De oude hertog en zijn vrouw waren er erg blij mee. En even leek het erg goed te gaan in het gezin. Maar na een tijdje begon de stiefmoeder weer erg te klagen naar Junos en hem van veel dingen de schuld te geven. 'Mamma,' zei Junos, 'is er soms iets met de spiegel gebeurd?' De stiefmoeder was erg verrast omdat Junos haar voor het eerst 'mamma' had genoemd. 'Ja,' zei ze heel zacht, terwijl haar gezicht een beetje vertrok. 'Ik durfde het je eigenlijk niet zo goed te zeggen, maar de speeldoos springt aan op de meest vreemde momenten, zelfs als we slapen, en de parfumsputen geven veel te veel parfum af.' Maar daar wist Junos wel wat op. Ze zouden iemand van de spiegelzaak ervoor laten komen. Na een tijdje werd er aangebeld. Het was de baas van de spiegelzaak. Al snel zag hij wat er aan de hand was. Het mechanisme van de spiegel was stuk. 'Ik kan zien dat de spiegel veel gebruikt werd, u was er zeker erg blij mee,' zei de baas van de spiegelzaak. De stiefmoeder knikte. 'Nou,' zei de baas. 'Ik heb voor u een nieuwe paarse spiegel meegebracht. Het is hetzelfde model, maar er zitten ook kleine lampjes bij in allerlei kleuren.' De stiefmoeder was erg verrast.

En weer scheen het een tijdje erg goed te gaan in het gezin van de oude hertog. Maar op een dag hoorde Junos iets stukspringen. Hij rende naar de kamer van zijn stiefmoeder, en zag haar daar in tranen zitten terwijl de spiegel kapot op de grond lag. 'Dat stomme ding maakt me gek,' zei de stiefmoeder. 'De lichtjes knipperen de hele tijd, ook nadat ik ze heb uitgezet. Ze springen gewoon weer aan. Ik word er ziek van.' Huilend viel ze Junos in de armen. Dat was voor de eerste keer dat ze hem omhelste. Junos kreeg er een brok van in z'n keel. 'Mamma, ik zal snel de spiegelzaak wel weer bellen. Ik weet zeker dat de baas ons nu een nog betere zal geven.' Maar de stiefmoeder huilde: 'Nee, Junos, ik wil nooit geen spiegel meer op m'n kamer zien. Het is afgelopen ermee.' En sindsdien was Junos z'n stiefmoeder altijd het zonnetje in huis. Ze was zichtbaar opgelucht toen de spiegel weg was, en ze zou er nooit meer één in haar kamer neerzetten ... nooit meer.

Na een tijdje kwam Junos nog eens terug bij de spiegelzaak om te vertellen wat er gebeurd was. De baas van de spiegelzaak was zichtbaar blij. 'Ach, Junos, weet je,' zei hij, 'die spiegels zijn zo gemaakt. De geschiedenis heeft wel bewezen dat zulke spiegels heel opvoedkundig zijn, en veel problemen in gezinnen voorkomen en wegnemen. Ze zijn gemaakt door een speciale fabrikant.' En toen pakte de baas weer zo'n paarse spiegel, en draaide de onderkant

boven. Daar zat een klein stickertje waar hij op wees. 'Zie, hier staat het,' zei hij : 'het paarse complot.' Junos glimlachte, en na nog even met de baas van de spiegelzaak door te praten ging hij fluitend naar huis.

Groen Geluk

Theo had een vogelzaak in Nunspeet. Het waren geen gewone vogels, maar speelgoedvogels.

De meeste mensen vonden het maar een vreemde winkel, maar kinderen gingen er graag naartoe. Eigenlijk alleen maar om te kijken, want het speelgoed was veel te duur. Eigenlijk kochten daar alleen maar mensen met heel veel geld wat, en vaak kwamen zij vanuit het hele land. Hoge heren uit de politiek bijvoorbeeld, en rijke sterren. Vaak kochten ze dan spullen voor hun kinderen, maar soms ook wel voor henzelf. Het waren van die mensen die altijd op de televisie te zien waren. En als er dan gewone mensen in die winkel kwamen, dan was dat niet om de winkel, maar om die beroemde mensen te zien met hun kinderen.

Reginald wilde hier wat aan doen. Hij vond dat Theo zijn speelgoed best wel wat kon aanpassen en de prijs best wel wat lager kon maken, zodat ook wat meer gewone mensen hun inkopen daar konden doen. Ouders klaagden vaak over hun kinderen die weer eens bij Theo in z'n winkel waren geweest. Ze zeurden dan voortdurend om geld om ook zulk vreemd vogelspeelgoed te kunnen kopen. En ook de politie klaagde steen en been, omdat er zoveel gestolen werd. Vaak werden de daders ertoe aangezet nadat ze bij Theo in de winkel waren geweest. Door wie dan ? Door hun eigen verlangen naar dat bijzondere speelgoed.

Bij Theo zelf kon niemand inbreken. Dat was nog nooit gebeurd, en dat zou ook niet zo snel gebeuren. Theo had namelijk overal ronde tegeltjes in z'n winkel hangen. Het waren een soort alarmpjes die al aangingen als je het speelgoed aanraakte. Nee, bij Theo mocht je niks aanraken. Alleen kijken. Zodra het speelgoed werd opgetild of bewogen, dan gingen de pijnscheuten door je lichaam. Het was allemaal electrisch, en die stroom ging er pas af nadat je het gekocht had. Nee, inbraak was onmogelijk. Er was eens een oude dame die eens per ongeluk een stuk speelgoed in Theo's winkel aanstootte. Ze heeft er dagenlang van in het ziekenhuis gelegen. Nee, klantvriendelijk is Theo's winkel vooral niet.

Reginald had al zijn eigen club opgericht, een slachtoffersvereniging. Natuurlijk draaide dit allemaal om Theo's winkel. Reginald was eens op bezoek geweest bij Theo, die zelf boven zijn winkel woonde. Er hingen daar vreemde groene ronde tegeltjes aan de muur. Toen Reginald een slok van zijn thee nam begonnen die groene ronde tegeltjes te draaien en te zoemen. Ja, er gebeurden daar vreemde dingen bij die Theo. Reginald wilde nu eens naar buiten brengen wat er allemaal bij Theo in huis gebeurde. Hij scheen de enige te zijn die ooit in Theo's huis is binnengewest. Naast Theo zelf dan. Tenzij er nog anderen waren die daar nooit over hebben durven praten. Of hen die het niet meer konden navertellen. Al tijden werd

er namelijk gespeculeerd over een grote groep vermiste personen. Maar de autoriteiten vonden Reginald's gedachten daarover te ver gingen. Ze wilden eigenlijk dat Reginald zou stoppen met zijn club tegen Theo, omdat ook Theo zijn rechten had, en niets deed wat eigenlijk verboden was. Maar Reginald was druk bezig iets te zoeken wat hij tegen Theo zou kunnen gebruiken.

Op een dag besloot Reginald om nog eens bij Theo op bezoek te gaan. Er was iets veranderd aan Theo's winkel. Er hingen nu grote groene ronde tegels naast de ingang. En opeens kon Reginald geen stap meer verzetten, alsof hij door een omgekeerde magneet werd tegengehouden. Maar andere mensen konden gewoon naar binnen, en ze keken hem aan alsof hij gek was. Maar al snel hoorde hij dat hij niet de enige was die niet meer naar binnen kon. Theo had magnetische kaartjes voor gewilde klanten laten maken, zodat ze door de groene magnetische tegels niet afgeweerd werden. Op een dag kwam er politie bij de winkel. Ze kwamen voor een onderzoek. Nee, niet dat de politie bij Theo onderzoek deden, maar net andersom. Theo zou de politie onderzoeken. Reginald vond het maar vreemd en verdacht. Soms kwamen er zelfs sterren uit het buitenland, en andere hoge mijnheren, zoals presidenten, koningen, legerofficieren en ga zo maar door.

Niet lang daarna werd Reginald opgepakt vanwege spionage. Reginald wilde Theo nu wel eens snel spreken. Reginald moest een erg hoge boete betalen voor elk blad wat hij had uitgebracht over Theo's winkel. Dat waren wel over de twintig bladen. Reginald besloot maar om zich helemaal niet meer met Theo te bemoeien. Het leverde toch alleen maar ellende op. Hij zette een punt achter zijn slachtoffersvereniging.

Na een lange tijd kwam hij Theo tegen op straat. 'Hey, Theo,' zei hij, 'zeg, heb je nog steeds die winkel met dat vogelspeelgoed?' Maar Theo wilde niks van hem weten, en liep haastig door. Snel probeerde Reginald het weer te vergeten. Na een lange tijd kwam hij Theo weer eens tegen, maar ditmaal besloot hij niks te zeggen, en draaide hij zich snel weer om. Ook Theo maakte zich snel uit de voeten. Maar een dame had gezien hoe de heren naar elkaar deden, en greep ze beiden in de kraag. 'Wat is dat hier,' krijste ze, 'kunnen jullie elkaar niet eens normaal groeten? Wat is dat voor een gebaar.' En ze schudde Theo eens flink door elkaar, en toen Reginald. Het was al een wat oudere dame. 'Zeg, weet u wel wie ik ben?' zei Theo zachtjes en voorzichtig. 'Nou nee,' zei de oude dame, 'ik woon hier al erg lang, al sinds mijn geboorte eigenlijk, en ik heb u hier nog nooit gezien, maar dat geeft u niet het recht om u zo te gedragen.' Theo zakte een beetje ineem en zei zacht: 'Ik ben Theo van de vogelzaak.'

Maar toen werd de oude dame erg kwaad. 'Oh, van dat dure vogelspeelgoed? Al het geld wat mijn man verdiende is daar altijd aan opgegaan om onze kleinkinderen rustig te houden, en door onze schulden is hij tot overmaat van ramp ook nog eens gokverslaafde geworden in de hoop eens een miljoentje te winnen. Van de vogelzaak zei u? U heeft onze hele familie gerampaneerd. Maar liefst al mijn kinderen en kleinkinderen zijn hierdoor gokverslaafden geworden, hopende op het miljoentje wat ons uit de schulden zou kunnen helpen. Wij zijn daardoor de armste familie van het hele land geworden. Hoort u dat?'

'M..maar wie bent u dan?' stotterde Theo ... 'Ik heb u ook nog nooit gezien.'

'Mijn man en ik werkten heel vroeger in die alarmzaak waarvan u al uw elektrische en magnetische alarms hebt, en dat is maar goed ook, want iedereen moet maar ver bij u uit de buurt blijven,' zei de oude dame.

De Gekke Piraat

Jorit den Herder was misschien wel één van de beste glazenwassers die Nunspeet ooit gekend heeft. Hij had maar één oog, maar de burgemeester wilde niemand anders dan hem om de ruiten van het gemeentehuis te laten schoonmaken. De glazenwasser liet altijd prachtig glanzende ruiten achter. Op een keer vroeg de burgemeester aan hem wat nou het geheim was van die prachtig glanzende ramen. 'Groene blubber, mijnheer,' zei Jorit.

'Groene blubber?' vroeg de burgemeester geschokt ... 'Ja, dat haal ik wel eens uit wat bosvijvertjes ...' zei Jorit weer. 'Bosvijvertjes?' vroeg de burgemeester angstig ... 'waarom doe je dat eigenlijk?' En toen legde Jorit hem uit dat er in bosvijvers goede gezonde schoonmaakproducten rondrijven. Maar de burgemeester vond het maar vies. 'Hoezo is het goed en gezond? Ik wil m'n ramen schoonhebben,' zei de burgemeester, die bijna rood aanliep. 'Ach,' zei Jorit een beetje plomp, 'soms moet je eerst iets erg vuilmaken om het schoon te krijgen. Het vuil neemt namelijk ook altijd het andere vuil mee, en dat kun je dan gewoon wegvegen zodat het echt brandend schoon wordt.'

'Wegvegen?' zei de burgemeester woedend ... 'Noem je dat ramenlappen ... gewoon wegvegen? Ik zal jou eens 'gewoon wegvegen'.'

En vanaf toen mocht Jorit den Herder niet meer in Nunspeet wonen. Wel kreeg hij ergens een boshuisje aangewezen, dichtbij zijn vijvers. Hij mocht het niet wagen om ooit nog eens een voetstap in Nunspeet te zetten. Soms kun je maar beter niet je geheimen vertellen, zolang de mensen tevreden zijn. Dat had Jorit den Herder nu wel geleerd. Jorit gebruikte de groene blubber voor heel veel dingen. Hij kon er goed vloeren mee schoonmaken, en zo nu en dan waste hij z'n kleren er ook in ... Jorit had sindsdien niet echt veel meer te doen. Vaak staarde hij in de bosvijver en liet er kleine bootjes in rondrijven ... Meestal waren dat kleine piratenscheepjes die hij eens van zijn oma had gekregen. Op een dag kwam er een vis naarboven zwemmen ... 'Blub, blub ...' zei de vis ... 'zeg, wat is er met jou aan de hand ... blub, blub ... je kijkt zo sip ...' En toen begon hij het hele verhaal aan de vis te vertellen. De vis kreeg direkt erge medelijden met hem ... Het was een tovervis, maar dat wist Jorit nog niet ... Wel was hij erg verbaasd dat vissen konden praten. Hij was erg verbaasd, en dacht dat hij droomde. ... 'Nee, je droomt niet,' zei de vis ... 'ik denk dat die burgemeester droomt ... want spul van de bosvijver is goed spul ... en je kunt het voor veel dingen gebruiken ...'

'Ja, maak hem dat maar eens wijs,' zei Jorit ... 'Je kent hem niet ...'

'Ik ken hem wel,' zei de vis ... 'en het is mijn type niet ... Luister ... ik heb een plan.' Jorit schoof wat dichterbij ... en de vis vertelde hem vervolgens het plan: 'Jij gaat je verkleden als een piraat, en dan ga jij naar Nunspeet om je piratenscheepjes te verkopen, en dan moet je er heel gek bij dansen. Doe maar net alsof je gek bent, dan zullen ze denken: 'Ach, een dronken piraat met een oorlogstrauma ... Laten we hem helpen. We brengen hem naar een goed huis, met kameraden en met zorg.'

De burgemeester zal dan echt wel medelijden met je hebben, Jorit, en dan zal hij misschien wel denken : 'Ach, laat hem de ramen maar weer wassen.'

En zo gebeurde het, zoals de vis had gezegd. Het leek wel alsof de burgemeester betoverd was ... En al snel kon Jorit weer aan de slag met ramenwassen, en niemand heeft hem ooit meer gevraagd waarmee hij dat deed.

Jorit was de vis erg dankbaar, maar hoewel Jorit wel weer glazenwasser mocht zijn, mocht hij nog steeds niet de ruiten van het gemeentehuis wassen. En daar was Jorit niet erg blij mee. Maar daar wist de vis wel wat op. In die tijd had Nederland nog een koning, en Jorit moest een brief schrijven naar de koning om hem uit te nodigen in zijn boshuisje. Daaronder moest hij neerzetten : van de beste glazenwasser van Nunspeet. De koning ging direkt op zijn aanbod in, en al gauw kwam hij langs in een zilveren koets. Deftig stapte hij uit, terwijl wat dienstknachten en lakeien de rode loper uitrolden tot in het boshuisje. Jorit den Herder had heel lekker gekookt, en de koning vond het een hele eer om bij de beste glazenwasser van Nunspeet uitgenodigd te zijn. Alles gebeurde volgens het plan van de vis.

De vis had Jorit ook opgedragen, dat als de koning zou hebben gegeten, dan moest hij ook de koning uitnodigen om in de bosvijver te baden. En Jorit moest zeggen dat dat zeer gebruikelijk is in Nunspeet, en vooral onder glazenwassers. Wanneer de koning dan in de bosvijver zou zitten, dan moest Jorit snel even een foto maken, als aandenken aan een onvergetelijke dag.

En zo gebeurde het. De koning vond het zelf ook onvergetelijk. De vis had Jorit opgedragen om daarna met de ontwikkelde foto naar het gemeentehuis te gaan, om het aan de burgemeester te laten zien. Sindsdien gingen de burgemeester en zijn wethouders vaak naar de vijver om daar te baden ... in de groene blubber, en voortaan mocht Jorit weer glazenwasser zijn van het gemeentehuis ... en niet alleen dat ... Hij mocht voortaan ook de ramen lappen van het paleis van de koning ... En zo werd Jorit den Herder in Nunspeet een levende legende ...

Het Vreemde Huis

Mevrouw van Dalen woonde met haar hond in een flatje, ergens in Nunspeet. Ze ging vaak met haar hondje wandelen, en beleefde soms vreemde avonturen. Ze had een voorliefde voor vreemde gebouwen, en soms zocht ze heel Nunspeet af om er eentje te vinden. Als ze er dan eentje had gevonden, bleef ze soms tijden staren. Niet iedereen had daar behagen in, en soms kwamen de mensen naar buiten om haar weg te jagen. Ze had dan weleens de neiging om haar hond erop af te sturen. Ze dacht dat kijken geen kwaad kon, maar de mensen hadden privacy nodig ... 'Dan moesten ze maar niet zulke vreemde gebouwen uitzoeken,' dacht mevrouw van

Dalen ... Maar ja ... wat is vreemd ? ... misschien vonden ze haar wel vreemd ... Mevrouw van Dalen vond haarzelf trouwens ook een beetje vreemd, maar daarom zocht ze ook naar vreemde gebouwen ... Ze was geïnteresseerd in het vreemde. Maar als Nunspeet nu vol zou staan met vreemde gebouwen ... Was het dan nog wel vreemd ? Of werd dan het gewone ineens vreemd ?

Mevrouw van Dalen hield erg veel van vreemde dingen. Haar hele huis stond er vol mee ... Ze wist er het liefst zo min mogelijk vanaf, zodat het toch allemaal zo vreemd mogelijk bleef. Als ze een kaartje kreeg van iemand, keek ze liever niet op de achterkant van wie het was, zodat het voor haar toch allemaal een beetje vreemd bleef ... Ook de boeken die ze las, las ze nooit helemaal uit, zodat het altijd een vreemd einde bleef. Ja, de boeken moesten vreemd blijven. Ze las graag boeken over spoken, en had een voorliefde voor jeugdboeken. Ze moesten zo vreemd mogelijk zijn, bijna griezelig. Maar niet te griezelig, anders durfte ze 's nachts niet te slapen. Als iets te vreemd werd, dan werd het ook griezelig. Ze was zelf ook een tijdje schrijfster van jeugdboeken geweest, en ze maakte nogal faam. Ze is daar toen mee gestopt, omdat ze zo niet meer vreemd kon zijn. Ze wilde het liefst toch nog wel een beetje vreemd blijven. Die boeken waren soms erg griezelig, zo griezelig, dat ze vaak met lichten aan sliep. Eigenlijk durfte ze niet meer te schrijven, want ze wist waar dat op uitliep. Op straat werd ze heel soms herkend door kinderen.

Ook krijgt ze nog wel eens brieven van ouders die vragen wanneer er weer boeken van haar uitkomen. Mevrouw van Dalen heeft ook hele vreemde lampen door haar hele huis staan, met vreemde lichten. Ze gelooft dat vliegende schotels bestaan, maar de mensen denken dat dat bij schrijvers hoort. Zij mogen en kunnen meer dan anderen, omdat ze schrijvers zijn. Ze kunnen soms hele vervelende dingen zeggen, terwijl niemand daar iets van zegt, omdat het schrijvers zijn. Het lijkt wel alsof alles wat ze doen of laten toch niet echt is. Dat vond ze altijd wel een veilig gevoel.

Wel gaat ze nog eens in de twee weken naar bejaarden toe om hen gezelschap te houden, en wat te helpen. En ze is ook leesmoeder op een basisschool, en dat terwijl ze nooit moeder is geweest. Ze is gescheiden. Haar man is op een dag weggelopen vanwege al die griezelige boeken die ze schreef. Hij kon er ook niet meer goed van slapen. Ze mist hem niet, ja, als kiespijn. Hij had niet echt gevoel voor humor. Hij had een hele grote baard, een hele donkere stem en een bril met ronde glazen. Als ze hem 's nachts in het donker tegenkwam schrok ze zich altijd lam. Ja, vroeger was haar huis echt een spookhuis. Ze denkt nog wel eens hoe het zou zijn als Arend er nog zou wezen ... Ze hoorde van iemand dat hij nu ook schrijver zou zijn ... en nog wel van griezelboeken ... Ja, ja, ze ziet het al helemaal voor zich ... nu gaat hij faam maken met haar verhalen ... De Griezelmevrouw, geschreven door Arend Koophaar ... Maar goed, wie zegt haar dat hij echt schrijver is geworden ... Ach, misschien is het allemaal om de nachtmerries van vroeger te kunnen verwerken ... onder het mom van ..confronteert dat wat jou beheert ... zoiets als schaken tegen de haken ... Niet weggelopen, maar Oh wee, als hij maar niet terug zal komen ... Nee, dat zou ze niet aankunnen ... Dan zou ze weer alles van zich af moeten schrijven ... zoiets als : Terug Naar het Spookhuis ... Nee, daar moet ze niet aan denken ...

Op een dag op de basisschool werd ze geconfronteerd met iets dat haar niet zo snel zou loslaten ... De kinderen hadden een nieuw boek uitgezocht dat voorgelezen moest worden ... en het was inderdaad een boek van haar gescheiden man ... Doe het met Knoopjes ... geschreven door Arend Koophaar ... Eén of ander dom boek over knoopjes die tot leven komen en allerlei gemene dingen uithalen ... Dan denk je dat je normale kleren draagt ...

Zoiets als : Pas op wat je koopt ... Maar goed, de kinderen lezen voor, en zij zal luisteren ... iets wat al erg genoeg is ... Opgedragen aan Martha Koophaar-Van Dalen ... 'Verhip, dat ben ik ... zou hij ? ... Nee, dat kan niet waar zijn ... Het boek is gedateerd vlak na de trouwdag ... Ik heb nooit geweten dat hij schreef ...'

De kinderen vonden het een geweldig boek ... Het was zo griezelig dat haar eigen boeken er voor op de loop gingen ... Misschien dat hij van zichzelf en z'n boeken zo bang is geworden ... Misschien dat alles daar bij bleef ... Hoeveel boeken heeft die knakker uitgegeven ? ... Na het lezen van Doe het met Knoopjes bleek er tot haar grote verbazing ook nog een deel twee te bestaan ... Opgedragen aan Martha van Dalen ... 'Dat ben ik ... dat moet van na de scheiding zijn ...' En ja hoor, het bleek nog niet zolang geleden geschreven te zijn ... De kinderen vonden het eerste deel zo geweldig dat ze ook voor het tweede deel hadden gekozen ... 'Arme ik ...'

Het ging ditmaal over een man met een grote baard met brillen als knopen ... Dat moest hij zijn ... In de nacht kwamen de knopen tot leven om hem te achtervolgen, en ze hielden hem gevangen in één of ander kasteel ... Hoe verzint ie het ... Wat knopen wel niet allemaal kunnen ... Je leest het in dit boek ... 'Was ik nog maar een kind, dan zou ik dit misschien nog leuk vinden ...' Maar ze merkte al erg snel, dat de kinderen erge medelijden hadden met de man van het verhaal. Het zou je maar overkomen. 'Straks moet ik hem ook nog bevrijden uit dat kasteel ... Hij heeft me trouwens nooit verteld waar hij naartoe is gegaan ... Zouden de knopen ...? ...Nee, dat kan niet waar zijn ...'

Ik ben maar gestopt met leesmoeder zijn ... Als het allemaal zo ver moest gaan ... Maar op een dag werd er aan de deur gebeld ... Het was Arend ... 'Zeg, kom binnen, jongen, lang niet gezien ...' Tja, wat moest ik anders zeggen ...

'Arend, niet bang zijn voor de boeken, hè, ze zijn aan de riem ... Ze doen niks ... Ze blaffen hooguit een beetje ...' Ik deed van alles om hem tot rust te brengen. Ik wilde dat hij zich op z'n gemak zou voelen ... Laat ik hem maar niet vragen hoe hij uit dat kasteel is gekomen ... en geen woord over de knopen ...

Hij ging zitten ... op z'n oude stoel, waar hij altijd zat ... Stak z'n pijp aan ... Iets wat erg lang duurde ... Terwijl ik steeds zenuwachtiger werd ... 'Zeg, waar kom je eigenlijk voor ?' vroeg ik ineens brutaal, met direkt daarachteraan : 'Moet je koffie ... thee ... of misschien ... sap ?'

'Ja, doe me maar wat sap,' zei hij rustig ... Maar nu kon ik me niet meer inhouden : 'Zeg kerel, ik heb je boeken gelezen ...' Ineens begonnen z'n ogen te stralen ... Maar toen zakte hij weer ineen ... 'Ik denk dat ik maar ga,' zei hij ... 'Wacht,' zei ik ... 'je hebt je sap nog niet op.' In één teug dronk hij z'n beker leeg, zette het hard op tafel neer, en stond op ... 'Mag ik een boek van je lenen ?' vroeg hij ... 'Oh nee,' schreeuwde ik ... 'daar komt niks van in ... want straks heb ik het allemaal weer gedaan ... heb ik je weer banggemaakt, en kom je weer viereneenhalf jaar niet opdagen ...'

'Wat is enger,' vroeg hij ineens ... 'lezen of niet lezen ...' Ja, daar vroeg hij me wat ... Het zette me wel even aan het denken ... waar zou je nou banger van worden ... Dat hij bang was, dat was een feit ... of hij nou las of niet ... De vraag was wat het beste zou zijn in deze situatie ... Lezen kan ook verwerken zijn ... En wat had ik te verliezen ... Ten slotte zei ik : 'Okay, neem elk boek wat je maar wilt in dit huis mee om te lezen ... Jouw eigen keuze ...' Hij was daar zichtbaar blij mee, en ook ik wilde echt alles begrijpen ...

'Heb je mijn kaarten nog gehad ?' vroeg hij ineens ... Het was alsof ik groen, rood en blauw werd tegelijkertijd ... Ik las nooit geen kaarten ... omdat ik toch een beetje vreemd was, en van vreemde dingen hield ... Maar nu begon mij wel wat te dagen ... Ik had een schoenendoos vol met ongelezen kaarten ... Die zouden wel eens van hem kunnen zijn ... En ja hoor, het hele knopenverhaal nauwkeurig uitgelegd ... de locatie van het kasteel, wat hij van me wilde ... alles ... Maar daar kwam ik wel erg laat achter ... Ik ook altijd met mijn vreemde manieren ... Of was dat om mezelf ergens tegen te beschermen ... Sommige dingen kun je soms maar beter niet weten ...

De Trouwe Vriend

De kerk is net uitgegaan. Jolle loopt op straat. Ze is pas met haar ouders vanuit Friesland verhuist naar Nunspeet. De kinderen kijken haar een beetje vreemd aan, alsof ze uit het buitenland komt. En ze praat ook zo vreemd. Daar in de verte gaat de dominee. In Friesland zijn ook dominees. Voor haar is het dus wel vertrouwd, maar er zijn ook zoveel dingen die anders zijn. De mensen praten hier anders. Jolle loopt met haar zusje naar huis. Vader en moeder gaan nog bij iemand op visite. Thuisgekomen zetten ze de radio aan. Gelukkig zijn hier ook dezelfde programma's. Ze besluiten om een eindje te gaan lopen door de weilanden. Het is zondag, alles is rustig. Na een tijdje lopen komen ze een meisje uit de klas van Jolle's zusje tegen. Het meisje vraagt of ze met haar mee willen komen. Ze gaan vanmiddag pannenkoeken eten. Het meisje woont op een boerderij. Ze hebben daar grote honden in kooien, die de boerderij moeten bewaken. Eerst gaan ze even een tijdje op de kamer van het meisje spelen. Het meisje heeft veel speelgoed, en veel poppen. 'Ja, als mijn oom komt, neemt hij altijd veel speelgoed mee,' zegt het meisje. Jolle wilde wel dat ze ook zo'n oom had. Jolle had geen oom ... Ja, alleen eentje die in Afrika woonde, maar die was nog nooit gekomen. Jolle had wel een paar tantes, maar daar had ze niet veel mee op ...

Na een tijdje waren de pannenkoeken klaar. De moeder van het meisje was erg aardig. De vader zat in de woonkamer de krant te lezen. 'Gaan jullie ook naar de kerk ?' vroeg het zusje van Jolle. Het meisje boog haar hoofd. Nee, daar was ze nog nooit geweest. Haar vader geloofde niet in God. Ze zou graag weleens meewillen naar zo'n kerk. 'Nou, je mag weleens met ons mee,' zei het zusje van Jolle. Jolle knikte. Maar ineens stond de vader van het meisje op, en zei : 'Nou, dat heb ik liever niet.'

'Geloof u in God,' vroeg het zusje van Jolle aan de moeder van het meisje. De moeder werd een beetje rood, en streek haar schort recht. 'Ik weet het niet, kind, echt niet.'

Toen zei het meisje ineens : 'Mijn vader en moeder geloven niet in God, omdat mijn zusje is overleden.' Jolle schrok, en ook het zusje van Jolle. Maar toen zei Jolle : 'Maar onze lieve Heer zal wel goed voor jouw zusje zorgen, hoor, daar boven in de hemel.' De moeder van het

meisje had een traan in haar oog. Snel ging ze verder met het opdienen van de pannenkoeken. Na een tijdje zat iedereen aan tafel, en vader zei : 'Allen eet smakelijk.'

Na een tijdje zei het zusje van Jolle : 'Bidden jullie nooit voor het eten ?' De vader verslikte zich bijna. 'Nee, hoor,' zei het meisje, 'dat is nergens voor nodig, zegt mijn moeder altijd.' De moeder werd weer erg rood. 'Vader, kun je me even de stroop aangeven,' zei moeder. Vader knipoogte naar z'n vrouw en glimlachte lief naar haar, terwijl hij haar de stroop gaf. 'En,' vervolgde het meisje, 'opa zei altijd het is beter je brood aan de armen te geven, dan ervoor te bidden.'

'Als jullie willen bidden, dan mag dat wel hoor,' zei de moeder van het meisje vriendelijk. Ook de vader knikte erg vriendelijk. Dapper vouwde Jolle haar handjes samen en begon hardop te bidden, en ook haar zusje deed haar oogjes stijf op elkaar en bad mee. De moeder van het meisje keek een beetje ongemakkelijk naar haar man, maar hij glimlachte lief en geruststellend naar haar.

'Ik snap echt niet dat jullie bidden naar iemand die mijn zusje heeft laten doodgaan,' zei het meisje brutaal.

'Ik vind het verschrikkelijk naar dat je zusje is overleden, en ik begrijp dat je het daar erg moeilijk mee hebt. In de hemel is alles goed,' zei Jolle.

Het meisje zat met tranen in haar ogen. 'Wat is er dan gebeurd ?' vroeg het zusje van Jolle. 'Ze is verdronken,' zei de vader. Jolle schrok. 'Wat verschrikkelijk,' zei het zusje van Jolle. 'Maar ze is nu bij onze lieve Heer, en ze heeft het goed.'

'Maar waarom is ze niet meer bij ons ?' zei het meisje boos ... 'Het is niet eerlijk. En waarom zijn er zoveel mensen arm, en waarom hebben zoveel mensen pijn, en waarom is mijn opa doodgegaan ?'

'Ik weet het ook niet,' zei Jolle, 'maar eens zal alles goedkomen.' Maar het meisje protesteerde : 'zolang het niet goed is, en zolang ik mijn zusje moet missen, zal ik ook niet bidden en geloven in God. Maar ik zou wel een keertje meewillen naar jullie kerk, mag dat pap ?' En uiteindelijk stemde de vader van het meisje toe. Ze zou voor één keertje naar een kerk mogen, omdat ze nog nooit binnenin een kerk was geweest. Ze zou de aankomende zondag samen met haar vader en moeder naar de kerk van Jolle en haar zusje gaan.

Toen het zover was was het meisje erg enthousiast. Ze vond het prachtig binnenin. Ze vond de ramen zo mooi, en er stond een prachtig orgel. Er kwam een man binnen in een zwart gewaad. Dat was de dominee. Hij had een prachtig gewaad aan. Toen gingen ze zingen uit een boekje, en iedereen stond op. Na een tijdje gingen ze allemaal weer zitten, en de dominee nam het woord. Hij liep op een trapje, totdat hij op de hoge preekstoel stond. Na een tijdje kwam er iemand met de collectebus. Het meisje gooide er veel van haar spaargeld in, wat ze van opa geleerd had. Dat deed ze ook altijd als er mensen met collectebussen aan de deur kwamen.

En toen ging de dominee bidden. En hij zei : 'Vraag nu in de stilte van je hart dat wat je van onze lieve Heer verwacht.' En ook het meisje had haar handjes gevouwen en haar oogjes gesloten, en ze vroeg zacht of ze haar zusje weer mocht terugzien.

Toen zei de dominee : 'Duizenden sterven aan honger vandaag de dag, terwijl wij het hier goed hebben. Als wij gaan leven zoals zij leven, en ons geld voor hen inzetten, dan zal ook leven aan ons geschonken worden.'

'Opa heeft altijd geld gegeven,' dacht het meisje bij zichzelf, 'en heeft altijd voor de arme mensen gezorgd, zoveel hij kon, maar toch is hij doodgegaan. Maar als de hemel echt bestaat, dan is hij nu daar, en dan heeft hij het beter, net zoals mijn zusje.' Toen de kerkdienst was afgelopen gingen de vader, de moeder en het meisje nog even met Jolle, haar zusje en haar ouders mee. Er werd niet over het geloof gesproken. Wel zei het meisje even dat ze de kerk prachtig vond. Na een lange dag kwamen het meisje met haar ouders eindelijk weer thuis op de boerderij. De vader was erg moe, en ook de moeder voelde haarzelf niet echt lekker. 'Het heeft me geen goed gedaan,' zei ze tegen de vader. 'Ik dacht teveel na over Liselotte. Het lijkt wel alsof ik het nooit verwerk.' Maar de vader schoof naar haar toe, en legde een arm op haar schouder : 'Ik voel Liselotte in mijn hart. Ik kan het niet begrijpen. Het maakt me moe, maar aan de andere kant word ik er rustig van. Ik weet dat Liselotte nog ergens is, en of dat nou in de hemel is, of ergens anders ...' zuchtte de vader.

'Ik voel alleen maar pijn, pijn ...' zei de moeder ... 'En ook dat gesprek met Jolle en haar zusje over Liselotte heeft me geen goed gedaan.'

'Het zit ook allemaal nog zo diep,' zei de vader liefdevol ... 'Haal maar diep adem ... Gelukkig hebben we elkaar en Else nog ...'

'Maar ik kan zo'n gesprek niet nog een keer aan ...' zei de moeder ... 'Jolle en haar zusje kunnen hier beter niet meer komen ...' De vader knikte ... Ook voor hem was het teveel. En eigenlijk had hij er een beetje spijt van dat hij met zijn dochttertje en vrouw naar de kerk was gegaan, ook al had hij zelf nu het gevoel dat Liselotte bij hem was ... 'Misschien moeten we het allemaal maar even laten bezinken,' zei hij.

Maar die nacht had de vader een erge nachtmerrie over Liselotte, over de dag dat ze verdronk, en het was alsof ze voor de tweede keer verdronk. Vader had het gevoel dat ze erg dichtbij was, maar hij kon niets doen. Hij hoopte ook dat Liselotte zou voelen en weten dat hij bij haar was. Het was alsof vader in een zware tweestrijd zat over de kerk ... De kerk bracht zijn dochttertje zo dichtbij, maar ook zo ver weg ... Hij kon haar gewoon niet bereiken.

De vader wilde ten einde raad eens met de dominee praten. De dominee was een erg vriendelijke man, en erg behulpzaam. De strijd omtrend de dood was iets heel normaals in zijn ogen. De dominee had het ook over het verschil tussen de Joden en de Egyptenaren. De Egyptenaren waren heel veel met de dood bezig, terwijl de Joden het juist erg van zich afschoven. De dominee vond dat hiertussen balans moest zijn, en dat om die balans te krijgen, moet je eerst door strijd heen ... gemengde gevoelens ...

Was God het verbod om verbonden te zijn met de doden ? Of was God juist het verbond met de doden, of allebei ? De dominee vond allebei. De dominee had heel vroeg zijn vrouw aan ziekte verloren, en had sindsdien altijd een soort gevoelsmatig contact gevoeld, maar is hierin niet verder gegaan. Dat was meer iets van de Egyptenaren. Zijn vrouw raakte verzeild in het Egyptische Dodenboek toen ze van haar artsen hoorde dat ze niet lang meer te leven had. De titel schrok haar in het begin erg af, maar die titel bestond in het begin nog helemaal niet, daar het boek oorspronkelijk een andere naam had : Het Boek van het Doorkomen van de Dag.

Maar toch wist ze dat ze zich moest voorbereiden op de dood. Net als de Joden zagen de

Egyptenaren de dood als een doorgang naar het hiernamaals, en dit was een reis die je moest maken, en waartoe je jezelf mogelijk moest voorbereiden. Omdat het de Joodse Traditie daar vaak aan ontbrak en toch de behoefte daaraan groot was, met name onder hen die de betrekkelijkheid van het leven inzagen, of noodzakelijkerwijs daarmee te maken kregen, vonden velen heil in de lessen van de Egyptenaren. En zo ook de vrouw van de dominee. De dominee had op dat punt weinig recht van spreken, daar hij niet in dezelfde situatie zat als zijn vrouw. Maar toch wist ook hij, dat hij zich moest voorbereiden. De Egyptenaren leerden dat je de reis door het hiernamaals nu al kon maken, daar hoefde je niet eerst dood voor te gaan. En dat was misschien ook het gevoel dat de dominee had na het sterven van zijn vrouw ... dat hij nog steeds bij haar was.

Door het gesprek met de dominee besloot de vader het Egyptische Dodenboek in huis te halen. Ook zijn vrouw was erg geïnteresseerd. Ze bracht een groot gedeelte van de dag door met het lezen van dit boek, dat oorspronkelijk helemaal niet zo heette. Ze merkten dat het boek hen hielp met het verwerken van de dood van hun dochtertje. In de bijbel werd het je min of meer verboden om je met de dood bezig te houden. Maar waar moest je met je gevoelens naartoe als je je eigen kind had verloren, of je man of vrouw ? Daarin leek het gedachtengoed van de Egyptenaren een goede en bevrijdende aanvulling. De vader besloot eens om bij het eten te lezen uit dit boek, zodat ook het meisje erover zou horen.

Inmiddels waren Jolle en haar zusje op de hoogte gebracht van het feit dat ze niet meer welkom waren bij het meisje en haar ouders op de boerderij, en al snel ging in heel Nunspeet het gerucht dat ze bij een Egyptische secte waren aangesloten. Maar de dominee verdedigde hun. Aan de dominee hadden ze een trouwe vriend, die heel diep in hun gevoelens kon inleven.

Het Vrouwtje dat de Zieken Genas

Er was eens een vrouwtje in Amsterdam die hele wonderlijke lampen verkocht. De lampen verspreidden een zacht paars licht wat ernstig zieken kon genezen. Het vrouwtje verrichtte grote wonderen door haar lampen, maar op een dag was ze verdwenen. Niemand wist waar ze was. Er werden geen lampen meer gemaakt sinds het vrouwtje was verdwenen. De lampen die er waren werden onbetaalbaar duur, en families vochten erom.

Na vele jaren kwam het vrouwtje terug. Het bleek dat ze bij familie was in het buitenland. Ze was erg verdrietig over de situatie in Amsterdam, en begon weer lampen te maken. Ditmaal waren ze nog wonderlijker dan ooit. Zelfs de doden stonden op door de lampen. Ook vanuit het buitenland was er grote interesse. Op een dag werd het vrouwtje ontvoerd. Ze werd meegenomen door rovers, en ze moest ergens in een duistere grot werken. Maar haar familie zorgde ervoor dat er een speciaal leger werd opgesteld om haar te zoeken. Uiteindelijk vonden ze haar, en brachten haar terug naar Amsterdam. Vanaf die dag leefden er soldaten in haar huis en in haar winkel. Van schrik durfde ze geen wonderlijke spullen meer te verkopen, en vanaf toen verkocht ze alleen nog oude tweedehandse spullen, maar de magie is altijd bij het vrouwtje gebleven.

De Bakkerij

Er was eens een oude bakker in Amsterdam. Hij maakte poppen van brood en bracht ze tot leven. Over de hele wereld werden de poppen goed verkocht. Maar het gebeurde vaak dat zulke poppen ontsnapten en in het bos gingen leven. Op een dag zocht de oude bakker zulke poppen op, en probeerde hen naar Amsterdam terug te lokken. ‘We willen alleen terug als we in uw bakkerij mogen werken, en u ons niet doorverkoopt.’ En zo gebeurde het. Maar sommige mensen zouden de poppen graag willen kopen, en boden er veel geld voor. De oude bakker hield zijn belofte. Maar op een dag vluchtten de poppen weer naar het bos. Na een tijdje kwam de oude bakker hen opzoeken. Ze leefden in een grot nu. ‘Wat als je nu eens bij ons komt wonen,’ zeiden de poppen. ‘We willen niet meer terug, want de mensen zeuren altijd.’

‘Wat als ik jullie nu eens muziek-instrumenten geef,’ zei de bakker. ‘Kom je dan met me mee terug, dan heb je geen last meer van het gezeur.’ En zo gebeurde het. De poppen kwamen terug, maar al gauw vonden de mensen het geen gehoor, en weer gingen de poppen terug naar het bos.

Nog eenmaal ging de bakker terug naar de poppen, en beloofde hen ditmaal de wonderlijkste voertuigen, zodat ze overal naartoe konden waar ze maar wilden. De poppen gingen met de bakker mee, de bakker gaf hen hun voertuigen, en niemand zag hen ooit terug.

De Wonderjongens

Een oude man in Amsterdam verkocht fietsen. De fietsen waren zo wonderlijk dat vanuit het hele land kinderen met hun ouders er op af kwamen. De man was als een tovenaar. De fietsen waren zo wonderlijk dat door een bepaalde manier van fietsen je ermee kon vliegen.

Een paar jongens waren er zo goed in dat ze er helemaal mee naar het strand konden vliegen. Op het strand was een vrouwtje dat ijsjes verkocht. De ijsjes waren zo bijzonder dat je ermee over de zee kon vliegen. De jongens kochten een ijsje en gingen de zee over. Hun fietsen namen ze niet mee, want dat zou nooit lukken. Maar de ijsjes waren voor het echte werk. De jongens vlogen naar Amerika, en bouwden hun eigen stad. Maar na een tijdje verlangden ze terug naar hun oude land.

Zou de fietsenverkoper er nog steeds zijn, en het vrouwtje met de ijsjes ? Maar toen ze teruggingen was er een grote oorlog in het land, en van Amsterdam was er niks meer overgebleven. Daarom besloten ze Amsterdam opnieuw te bouwen. En het werd de wonderlijkste stad van het land.

Het Geheim van de

Rode Veer

Saroesia was een echte pyama stad in het land Sinsabijne. Iedereen droeg hier een pyama. De roze prins had een roze pakje aan wat leek op een pyama. Het was in ieder geval net zo zacht.

De prins voelde zich er prinsheerlijk in. Hij had zulke roze pakjes vaak aan, vandaar dat hij de roze prins werd genoemd, en Saroesia werd daarom ook wel de roze stad genoemd. Het paleis van de prins was prachtig roze, maar had ook andere kleuren, zoals lichtblauw, rood, zwart, wit en geel. Ook was de prins dol op groen. Zonder groen zou er niets groeien.

De roze prins heerste over geheel Sinsabijne. Het geheim van zijn macht ? Een vrouwtje genaamd Framboosje. Vrouwtje Framboosje had hem onderwezen van jongs af aan om hem voor te bereiden op deze grote taak. Daarom werd de prins ook soms de frambozen prins genoemd, en ook de stad Saroesia werd weleens de frambozen stad genoemd. Framboosje had de prins onderwezen uit het wetboek van toverij en het wetboek van snoep. Dit moest wel, want er waren een heleboel snoepmonsters die het stadje wilden vernietigen. Er moesten duidelijke wetten van snoep zijn om het stadje hier tegen te beveiligen. En die bracht Framboosje. Ze had de roze prins goed ingelicht hierover.

Het snoep mocht niet gegeten worden. Het was alleen om mee te bouwen en het te dragen als kleding en sieraden. Maar hier waren dus strenge wetten voor die Framboosje aan de roze prins leerde. Zij maakte de mooie roze snoeppyama's voor de roze prins. Het leek een beetje op frambozenvla, en zo kreeg de prins van haar de bijnaam prins frambozenvla.

Snoep was een natuurverschijnsel, als een beloning, als de vrucht van hard werken, van zweet en tranen. Er moest dus heel zuinig met snoep gedaan worden, anders zouden de snoepmonsters komen. Framboosje bleef dat benadrukken bij de roze prins, zodat hij het niet zou vergeten. Er stond teveel op het spel.

De roze prins vertelde de wetten ook aan het volk, en hij liet een wetboek opstellen. De oorlog tegen de snoepmonsters begon. Dit was een grote oorlog, en erg beslissend voor de verdere toekomst van Sinsabijne. Ook kwam er een wetboek voor speelgoed, en als ze zich daar niet aan zouden houden, dan zouden de speelgoedmonsters komen. De roze prins studeerde veel in de wetboeken en luisterde goed naar Framboosje. Hierdoor beloonde Framboosje de roze prins met vele toverkrachten om het land goed te kunnen besturen. Framboosje was een echt tovervrouwtje, maar wel een hele bijzondere, want zij was het vrouwtje van de toverwet. Ze was dol op het toveren met snoep, en daarom werd ze ook wel het vrouwtje van de snoepwet genoemd. Op de snoepwet was het stadje Saroesia gebouwd, en verder het hele land Sinsabijne. Framboosje was degene die het had gebouwd.

Het stadje Saroesia was omringd met oerwoud. Het hele land Sinsabijne was vol met oerwoud. Eigenlijk waren de stadjes en dorpjes er gewoon ingebouwd. Er stroomde een grote rivier door de oerwouden van Sinsabijne, door het hele land. Het was de frambozen rivier, gemaakt van frambozensap. De rivier eindigde aan de ene kant in de frambozenzee en aan de andere kant in het bodemloze ravijn waarmee het hele land Sinsabijne en de frambozenzee was omringd. Het land Sinsabijne en de frambozenzee lag op de stronk van een reuzenboom.

Ook de grachten van het stadje Saroesia waren van frambozensap. Framboosje en de roze prins gingen vaak in een bootje over de grachten, en soms gingen ze de frambozen rivier op om het oerwoud in te gaan.

Het teken van de snoepwet was de rode veer. De rode veer stond ook op de vlag van Sinsabijne. Ook op het wetboek van snoep stond het teken van de rode veer. Ook de framboos

stond op de vlag als het teken van Sinsabijne. Aan de frambozenzee ligt het bananenstrand en chocolade stad. Soms bezoeken Framboosje en de roze prins deze stad ook.

Framboosje las de roze prins voor uit het wetboek van snoep :

'De eerste wet is dat al het snoep door omwegen komt, nooit direct. Het is als de bruisende waterval in de verte die in de kolkende rivier kletst en dan langzaam door de rivier langs je heengaat en van je weglucht.

De tweede wet is dat het snoep je eerst zal corrigeren en niet zal verwennen. Eerst zul je de raad van het snoep moeten aannemen.

Deze wetten laten zien dat het snoep een klok is en dat je geduld moet beoefenen.

De derde wet is dat zij die geen geduld beoefenen geen deel kunnen hebben aan de orde van de rode veer.

De vierde wet is dat zij die geen geduld beoefenen naar de ondergrondse gevangenis in de stronk van de reuzenboom moeten die als een school is om hen geduld te leren. Deze gevangenis is genaamd de box.

De vijfde wet is dat de ananas hen in de gevangenis voorzichtigheid zal leren en hen testen. Als ze niet door de ananas test heenkomen dan zullen ze verbannen worden uit Sinsabijne.'

Ananas was de zeer gevreesde gevangenisbewaker, de bewaker van de box. Hij had de macht iemand uit Sinsabijne te verbannen. Het was vanwege Ananas dat de meesten zich keurig gedroegen. Ananas leerde hen de snoepwet als geen ander. Soms kwam hij bij Framboosje en de roze prins om even bij te praten, of ze gingen naar hem. In het ondergrondse bos onder de reuzenstronk was een groot klooster. Hier werd het wetboek van snoep vereerd en gediend, en een standbeeld van een jongetje gemaakt van snoep. Dit was de kloosterorde van de rode veer, alleen voor hoge ingewijden. Framboosje wilde ook dat de roze prins daar naartoe zou gaan, zodat hij meer zou kunnen leren over het wetboek van snoep. Framboosje wilde dat Ananas koning zou worden van Sinsabijne. En zo gebeurde het. De roze prins werd uitgezonden naar het klooster van de rode veer, diep in het ondergronds bos. Hij ging daar alleen in een bootje naartoe. Hij kende de weg wel. Bij het klooster aangekomen kreeg de prins een monnikengewaad aan. Ook werd zijn haar niet geknipt. Hij begon met het werken in de keuken. Het was een grote keuken, waar hij de andere monniken een beetje leerde kennen.

's Avonds waren er vaak bijeenkomsten in de kapel waar het wetboek van snoep werd vereerd en het standbeeld van het jongetje van snoep. De roze prins kwam er al snel achter dat dit standbeeld ook sprak. Het standbeeld gemaakt van snoep hield een lange toespraak vanuit het wetboek van snoep. De monniken zagen dat als een groot wonder. Het was in Sinsabijne de gewoonte dat een koning of prins na een tijdje ook zijn kroon en troon weer aflegde, en dat stond ook in het wetboek van snoep. De roze prins had er dus vrede mee dat Ananas het van hem had overgenomen.

Aan het einde van de bijeenkomst wilde het standbeeld van het jongetje van snoep nog even met de roze prins spreken, omdat hij nieuw was in het klooster. Alle andere monniken gingen de kapel uit, terwijl de roze prins bleef zitten. Het standbeeld van snoep keek hem strak aan. 'Zo, zo, dus jij bent nieuw hier, hè ?' De roze prins knikte en sprak : 'Ja.'

'Wie heeft jou gezegd dat je mag spreken ?' vroeg het jongetje van snoep.

De roze prins keek in het gezicht van het jongetje en merkte dat het jongetje boos begon te worden. 'U stelde mij een vraag,' sprak de roze prins kalm. Het jongetje werd kwader en kwader, en zijn hoofd was bijna rood als een tomaat. 'Rotjongen,' sprak het standbeeld van het jongetje van snoep. 'Dan vraag je eerst of je mag antwoorden.'

'Dat wist ik niet,' zei de roze prins nog steeds kalm.

'Jij hebt wel praatjes, hè,' sprak het standbeeld. 'Het zal mij benieuwen hoe lang je het hier zal uithouden.'

De roze prins knikte.

'We zijn hier niet zo gesteld op praatgrage lieden,' sprak het standbeeld.

De roze prins knikte weer. Hij had maar wat graag het standbeeld willen omduwen.

'Ik mag jou niet,' zei het standbeeld. 'Net nieuw hier en nu al praatjes. Jij groeit op voor galg en rad, jongen.'

De roze prins zei niets. Even had hij spijt dat hij hier was gekomen. Toen hij even later op zijn kamer was begon hij een brief te schrijven aan Framboosje. Hij had respect voor het wetboek van snoep, maar niet voor het standbeeld. Hij vond het maar een verwend jongetje wat veel teveel macht had gekregen, en hij vroeg zich af hoe dit kreng van een jongetje zoveel macht had gekregen. Na een tijdje kreeg hij een brief terug van Framboosje. Framboosje wist het ook niet, maar ze zei dat hij hen moest confronteren met het wetboek van snoep waarin stond dat na een tijdje elke mahctshebber moest aftreden, ook het standbeeld. Dit deed de roze prins. Hij liet het aan de monniken zien wat er in het wetboek van snoep over stond. Het scheen dat het standbeeld al veel te lang in het klooster aan de macht was. Maar de monniken werden erg kwaad. Zij vereerden het standbeeld van het jongetje van snoep, en voor hen stond het standbeeld gelijk aan het wetboek van snoep. De wet die de roze prins voorlas sloeg volgens hen niet op het standbeeld. De rebellie van de roze prins werd doorverteld aan het standbeeld, die daar erg kwaad over werd, zo kwaad dat hij de roze prins in een kerker onder het klooster liet werpen. Maar na een paar dagen had het standbeeld spijt en liet de roze prins uit de kerker komen. Het standbeeld waarschuwde de monniken ook dat elke monnik die de roze prins nog lastig zou vallen versteend zou worden.

Ook in het klooster mochten de monniken maar tijdelijk verblijven. De roze prins merkte dat het standbeeld van snoep erg grillig was. De straffen waren zwaar : de kerker in, verstening of onthoofding. De roze prins voelde zich niet op zijn gemak. Hij hoopte maar dat hij deze tijd heelhuids zou doorkomen. In het klooster stonden vele versteende monniken, als een waarschuwing voor alle anderen. Hij vroeg zich af hoe het standbeeld zo was geworden, want het leek ook wel op een soort verstening. Met het verschil dat het standbeeld van snoep kon spreken en zich kon verplaatsen. Ook kon het standbeeld in het niets verdwijnen en zomaar weer tevoorschijn komen. Hij merkte dat het standbeeld vereerd en gediend werd vanuit pure angst. De roze prins studeerde veel in het wetboek van snoep. Alleen zij die de rode veer zouden hebben verdiend zouden het klooster weer mogen verlaten, maar terug naar het

bovenland van Sinsabijne mochten ze niet. Ze zouden de ondergrondse bossen worden ingezonden om zo te komen tot het ondergrondse oerwoud, wat nog dieper lag. Tussen het ondergrondse bos en het ondergrondse oerwoud lag het bos van het schreeuwende snoep. Hier leefden de verkeers-agenten van snoep.

Toen de roze prins de rode veer had behaald en tot het bos van het schreeuwende snoep kwam wist hij precies hoe het jongetje in een standbeeld van snoep was veranderd. Door al het geschreeuw van het snoep verstijfde de prins helemaal, en begon steeds meer te verstenen en in snoep te veranderen, totdat hij zelf een standbeeld van snoep was geworden. Ergens in het bos stond hij toen om het verkeer te regelen.

Einde

Het Dagboek van Schoolmeester Rateldonk - Deel 1.

De Wraak van het Rode Fietsje

inhoudsopgave :

Hoofdstuk 1. Ochtendhumeur

Hoofdstuk 2. De Jakobs-ladder

Hoofdstuk 3. Duistere Onderhandelingen

Hoofdstuk 1. Ochtendhumeur

Geliefd Dagboek,

Ik zag hem hangen, hoog op een berg, aan een hoge boom. Tegen de boom stond een fietsje geparkeerd ... een rood fietsje.

Ik klom naar boven, naar de top van de boom, waar hij hing. Ik hoorde een moeder's schreeuw. Ik zag hem hangen, daar, aan de top van de boom. En onweer hing in de wolken. Ik durfde al haast niet te kijken, de horror die ik daar zag. Twee mannen hielden hem vast, of waren het twee beren ? Rode verf zat op zijn neus en voorhoofd. Hij sliep, ze hadden hem een slaappil gegeven.

'Ja, oh, het kapitalisme,' schreeuwde een kraai. Ik vroeg : 'Wat is er met het kapitalisme ?'

'Nou,' zei de kraai, 'het kapitalisme heeft hem daar gehangen, als een klok aan de muur. Elk uur komen er nieuwe vogeltjes uit.'

'Wie is het kapitalisme dan ?' vroeg ik. 'De man van het rode fietsje,' kraaide de kraai weer, 'eigenlijk is het maar een klein jongetje, een ventje.'

'Oh, fijn om te weten, maar wie ben jij ?' vroeg ik vervolgens. 'Ik ben gewoon neutraal,' zei de kraai. 'Ik rapporteer alleen, als een soort van journalist. Je kunt me ook Pontius Pilatus noemen. Ik ben vrij van al het bloed. Niks kleeft er aan mijn handen.'

Ik klom verder naar boven. Ik had niks aan neutrale gasten voor het moment. Ik probeerde de kraai een beetje te ontwijken. Maar misschien dat hij later nog van pas zou komen. Toen ik aan de top was gekomen, bleek het helemaal geen hangende man te zijn, maar een rode zakdoek, wapperende in de wind. Ik begon ineens aan alles te twijvelen : de kraai, het rode fietsje ... was het wel allemaal wat het leek ? De boom bleek langer te zijn dan hij in eerste instantie leek, dus ik klom verder en verder. Van dichtbij bleken de twee beren gewoon twee takken te zijn. Ik was hier eigenlijk wel blij mee. Ik voelde me ineens heel fijn in de natuur.

Het leek wel alsof er geen einde kwam aan deze boom, en ik was al zo hoog dat ik eigenlijk niet eens meer naar beneden durfte te kijken. Toch deed ik het even automatisch, en tot mijn grote schrik zag ik een rode beer bij de boom staan. 'Ach nee, ik verbeeldt het me maar,' dacht ik bij mezelf, 'het zal dat rode fietsje wel wezen.' Het was inmiddels echt hard gaan onweren, en het begon allemaal wel heel erg griezelig te worden. Totdat ik ineens door een wolk boven de bui terecht kwam. Gelukkig was de boom zo lang. 'Ja,' zei de kraai, 'nu ben je boven het kapitalisme uitgestegen.' Ik schrok er een beetje van, en ik vertrouwde de kraai niet helemaal. Ik vertrouwde eigenlijk niks meer. Alles lijkt hier te veranderen, als ...een klok met verschillende vogeltjes. Ja, dat was ook datgene waar de kraai het over had. Een klok met verschillende vogeltjes.

Ik voelde nog eens aan de boom. Er klopt hier iets niet, het voelt te zacht aan. Het voelt aan als mijn bed ... Ben ik weer aan het dromen ? Ja, en hier voel ik mijn kussen, en de kleur van de lucht hier lijkt op de kleur van het behang van mijn slaapkamer. Ik moet wel aan het dromen zijn. Ik kijk nog eens naar de kraai ... deze lijkt eigenlijk wel verdacht veel op mijn slaapkamer-lamp. En, ja hoor, daar word ik dan eindelijk echt wakker. Het bleek allemaal maar een droom te zijn. Ik stap uit mijn bed, en loop naar beneden. Maar dan slaat de schrik om m'n hart : Buiten staat er een rood fietsje voor mijn deur geparkeerd.

Hoofdstuk 2. De Jakobs-ladder

Is alles wel zoals het is ? Is alles wel wat het lijkt ? Deze vragen spoken door mijn hoofd. Ik loop naar buiten, en uiteindelijk blijkt het dat kinderen de deur met rode verf hebben beklad. Geen rood fietsje dus.

Maar de gedachte aan het rode fietsje blijft in mijn hoofd rondspoken. Waarom noemde de kraai het 'kapitalisme' en 'een klein ventje' ? Ik ga maar weer slapen, het is nog vroeg, en eigenlijk ben ik nog te moe. Weer droom ik over een hangende man, maar dit keer hangt hij aan een grote klok. Het lijkt wel een kerkklok. Ik vraag hem hoe hij daar kwam. Dan barst het onweer los. Ik kan hem niet verstaan. Alleen zie ik vele vogels in en uit de klok vliegen. Een drama zonder verhaal. Ik kijk naar beneden en zie het rode fietsje geparkeerd tegen de kerkdeur aan. Ik hoor allemaal vreemde kinderliedjes in mijn hoofd.

'Heb je wel eens gehoord van De Jakobs-ladder ?' vraagt een vreemde zware stem mij ... 'Dat is een ladder met verschillende realiteiten die tezamen weer nieuwe realiteiten vormen. Het is een reis door de vele lagen van het bestaan.'

'Ja, dank je de koekoek, dat is allemaal wel erg griezelig,' protesteer ik. Het is alsof ik val, heel hard val, naar beneden, richting het rode fietsje. Alles duizelt me voor de ogen.

Een dwerg-achtig iets staart me aan. 'Ken je het geheim van het rode fietsje ?' vraagt het ding voorzichtig. 'Neen,' schreeuw ik, 'en ik hoef het ook niet te weten. Ga weg, griezel.'

'Dat kan niet,' zegt het dwergachtig iets, 'het rode fietsje fietst altijd met je mee. Het is altijd bij je in de buurt.'

'Ja, dat is allemaal heel leuk en aardig, maar ik heb andere dingen te doen. De groeten, ook aan de rest van de familie. Dag,' antwoord ik. 'Ach toe nou,' zegt het geheimzinnige ding, 'dat is allemaal niet belangrijk voor nu.'

Ik begin nu echt kwaad te worden. Wie denken ze wel niet dat ze zijn ? 'Je hebt een mooi fietsje, serieus, maar ik kom een andere keer wel weer terug, okay ? Als ik het wat minder druk heb,' probeer ik.

Hoofdstuk 3. Duistere Onderhandelingen

'Zeg, schoolmeester, we hadden een afspraak, weet je nog ?' gromt het mysterieuze dwergachtige ding. Je hebt mij ingeschakeld om de kinderen de baas te blijven.

'Ik weet niet waar je het over hebt,' zeg ik. 'Ben je het vergeten ?' zegt het ding, 'De rode zakdoek die je gebruikte om je tranen weg te vegen die je over de kinderen had, de rode zakdoek wiens punten je in je oren drukte om hun gewezen niet meer te hoeven horen. Ben je dat vergeten ?' schreeuwt het ding luid, 'DAT WAS MIJN

ZAKDOEK, IK HEB HET AAN JE VERKOCHT. HEEL, HEEL GELEDEN. HET HEEFT JE MACHT OVER DE KINDEREN GEGEVEN !'

'Okay, okay,' zeg ik, 'maar vertel me eens, wat heb ik er ook al weer voor betaald ?'

'Grapjas,' sputtert het ding, 'ben je dat allemaal al vergeten ? JE HEBT JE FAMILIE VERKOCHT, JE LEEFT NU IN MIJN WERELD !'

'En dat rode fietsje dan ?' vraag ik voorzichtig.

'Dat rode fietsje is mijn fietsje, wat jou eraan herinnert welke zaken er zijn gedaan, maar de prijzen zijn helaas hoger geworden. Dus of je geeft de zakdoek terug, of je betaalt de hogere prijs,' kraait het ding. Het valt me op dat het ding veel trekken van de kraai heeft. 'Het enige wat ik wil is proberen hieruit weg te komen. Met of zonder zakdoek,' zeg ik.

'Dat kan niet,' zegt het ding, 'je kunt hier niet weg, alles is van mij. Dit is mijn wereld, en niemand komt er ooit weer uit. Zeg me of je die zakdoek wil houden ja of nee.'

'Wat is de prijs,' vraag ik. Het rare ding begint te schaterlachen, krassende : 'Dat zul je nooit geloven, haha. Luister : Herinner je die rode verf op de deur ? Dat hebben de kinderen gedaan. Omdat je zo'n verschrikkelijke schoolmeester bent. Nu dan, laat mij het van je over nemen, dan mag je je zakdoek houden.'

'Afgesproken,' zeg ik.

En dit, zegt de oude, wijze kraai, heb ik allemaal gelezen in het dagboek van een schoolmeester, dus, jongelui, pas goed op wie er voor de klas staat. Pas goed op als je ergens een rood fietsje voor de deur ziet staan. Het kan zijn dat de schoolmeester zaken heeft gedaan met een of ander duister, kraaiachtig ding.

Het Dagboek van Schoolmeester Rateldonk - Deel 2

Het Geheim van de Zebra Brug

inhoudsopgave :

hoofdstuk 1 : Wij Zijn van de Belasting

hoofdstuk 2 : De Vermenigvuldigings-Truc

hoofdstuk 3 : Rateldonk Verzekeringen

hoofdstuk 4 : Nooit Meer Rode Soep

hoofdstuk 5 : De Zebra Boom

hoofdstuk 6 : Terug op School

Hoofdstuk 1. Wij Zijn van de Belasting

Geliefd Dagboek,

Ik liep door de straten van Luik, een Belgisch stadje. Op elke hoek kwam ik een klein mannetje tegen met een hoedje, zeggende dat mijn hoedje scheef of recht stond. Het wisselde zich telkens om. Is dit de wraak van het rode fietsje ?

Aan het einde van de stad staat een brug, genaamd 'De Zebra Brug'. Een vrouwelijke engel in lang blauw gewaad wenkt mij om tot de brug te komen. Ik word een beetje duizelig en misselijk, alsof alles in mij wordt omgedraaid.

Aan de overkant van de brug staat een huisje : het zebra-huisje. Nou, laten we daar dan maar eens een kijkje nemen. Ik ren over de brug, en merk dat ik afwisselend lach en huil. Ik probeer harder te rennen, maar het lijkt wel alsof ik in de lijm terecht ben gekomen, en ik ben ineens zo zwaar, ik veer helemaal naar beneden, met de brug. Als dat maar goed gaat. Maar dan opeens veert alles weer omhoog. Dit gaat te snel, en ik voel me te licht. Ik suis omhoog, waar zal dit naartoe leiden ? Het is alsof ik de zon kan raken, zo heet. Maar al snel daal ik weer, en dit keer zo snel, en zo diep, dat ik er koud van word. Ik kan het aardijs raken.

Plotseling bevind ik mij in het zebra-huisje. Het licht knippert hier. Een mug drinkt hier koffie. Dat moet je maar durven.

'Ja, dat moet je maar durven,' wordt er gezegd. Iemand zit me na te doen. Ik zie een papagaai op de kast zitten. Hij lijkt op iemand, maar ik kan niet zeggen wie.

'Wie ben jij ?' vraagt hij krijsend.

'Zeg me eerst maar eens wie jullie zijn, en hoe kwam ik hier ?' zeg ik.

'Ach, gut, ben je alweer vergeten wie ik ben ?' krast de papagaai. Een klein kraaitje springt uit de papagaai.

'Als ik het niet dacht,' roep ik, 'jullie zijn van dat rode fietsje ! Wat moeten jullie nou weer ?'

Dan wordt ik ineens wakker. Ik heb opeens de enorme behoefte om een zebra te berijden. Gelukkig is er bij ons in de stad net een zebra-park geopend, en het is nog vroeg, dus ik klim over het hek, en spring op zo'n beest. het is gelukkig nog erg vroeg, iedereen ligt nog lekker te slapen. Ha, ha, dat gaat goed. Wat heb ik toch met zebra's.

Aan het einde van de rit klim ik weer over het hek, maar er staat een klein rood fietsje tegen het hek geparkeerd.

Een geel klein mannetje springt tevoorschijn, zeggende : 'Het rode fietsje staat altijd voor u klaar. Aangenaam, ik ben van de belasting eh.... belasting voor het onderwijs, om even duidelijk te wezen. Eh, u krijgt nog van ons terug....We hadden ergens een piepklein foutje gemaakt in onze administratie U hebt uw leerlingen aan ons verkocht, maar wij zijn de slechtsten nog niet, en het was achteraf een beetje teveel van het goede, dus u mag een leerling naar keuze terugontvangen. Mjam, aardig van ons heh ? ...'

'Ja, zeer aardig,' stamel ik. 'Ehm.... ik kies voor Lize, ze was altijd een beste leerling, had altijd aardige cijfers, droeg aardige, nette kleren' En daar glijd ik weg in een zebra-gat De echo's van verdrietige en boze leerlingen zuigen me in de diepte Ik moet nu verschijnen voor Jezus, bent u dat ?

'Ja, meester Rateldonk, dat ben Ik,' zegt Jezus met een luide stem.

'Hoe was het met onderwijs-belasting ?' vraagt Hij.

'Eh, wel goed, dacht ik,' stamel ik, een beetje duizelig.

'Dus je bent een beetje duizelig, meester Rateldonk ?' vraagt Hij weer, 'Hoe komt dat zo ?'

'Eh, ik heb denk ik iets verkeerd gegeten,' mompel ik.

'Zeg, meester Rateldonk,' zegt Jezus vervolgens, 'die Zebra heb Ik ook gemaakt, is het geen prachtig beest.'

'Ja, ja,' zucht ik, 'nu U het zegt.'

'Zo, zo, Rateldonk, nog steeds evenveel praatjes.'

En dan ineens glijd ik door een papagaaien-put nog dieper naar beneden. Al mijn eigen stommiteiten echo-en in mijn hoofd. En het lijkt alsof iemand de volume-knop steeds harder draait God, de Vader, bent U dat ?

'Rateldonk, hoe was het bij onderwijs-belasting,' vraagt de Vader.

'Wel aardig, dacht ik,' stamel ik weer. Ik begin een beetje moedeloos te worden.

'Waarom zo down, Rateldonk ?' vraagt Hij weer. 'Iets verkeerd gegeten ?'

'Nee,' stamel ik, 'het komt door dat rode fietsje, ik had nooit naar ze moeten luisteren.'

'Wat nu dan, Rateldonk ?' vraagt de Vader.

'Ikik ...weet het niet ...' stamel ik weer.

Dan glijdt ik ineens door een muggen-tunnel heen, nog dieper naar beneden. 'Ben jij dat Lize ?'

'Ja, meester, ze hebben me

En dan word ik echt wakker, althans dat hoop ik maar. Ik durf vandaag niet naar school. Ik denk dat ik maar in bed blijf. Ik zal hen op de zondagschool allemaal eens vertellen wat ik heb meegemaakt. Neen, ik heb een beter plan. Ik zal hen leren wat een collecte is, ik zal ze leren hoe ze moeten collecteren, en met de opbrengst zal ik weer een ritje naar de zebra-brug maken, misschien dat ik daar het mannetje van kerk-belasting dan mag ontmoeten

Misschien dat we nog wat kunnen samenwerken met elkaar.

Slaap lekker, lief Dagboek, bedankt voor het luisteren. Ennehh niet verder vertellen, he

Slaap lekker, Rateldonk, we zullen het vast niet verder vertellen

Ah, dan kan ik nu heerlijk slapen Huh ? Mijn Dagboek sprak terug Ach, wat heb ik toch een wonderbaar Dagboek

ZZZZZZZZ

Droom maar fijn, Rateldonk, de slaapliedereen staan al klaar om je verder in slaap te wiegen. Al die lange klokken van je collega's

Mijn Collega's ja *ZZZZZZ*

Waar zou ik zijn zonder m'n collega's

Rateldonk, slaap zacht, want morgen is er een nieuwe dag. Vannacht zul je het groene mannetje van kerk-belasting ontmoeten

Oh ja ? Dat is geweldig *ZZZZ*

Je zult terug moeten keren tot de zebra-brug ...

Hoofdstuk 2. De Vermenigvuldigings-Truc

Dit keer stormde het daar, met onweer en bliksem, erg koud, zo donker ... Daar stond ik, midden in de ellende ... te wachten op het groene mannetje van kerk-belasting.

Ah, daar zul je hem hebben.

Gelukkig, hij heeft een vlammetje waaraan ik me kan warmen.

"Dus, Rateldonk," zegt het mannetje, "jij wil samenwerken ..."

"Eh, ja, meneer, als dat kan" stamel ik, nog een beetje rillend van de kou in mijn botten.

"Alles is mogelijk voor hen die geloven," sprak het mannetje, "geef me nu dan al je geld."

"Mijn geld ?" bibber ik

"Ja," zegt het mannetje, "dan zal ik je de vermenigvuldigings-truc leren."

"Oh, goed, hier heeft u vijfhonderd gulden." bibber ik weer...

"Goedzo," zegt het mannetje, "nu, kijk goed wat ik doe."

Ik zag hoe het mannetje mijn lieve vijfhonderd gulden onder z'n hoed schoof, en hij vertrok.

"Daar gaat mijn geld," dacht ik...

Maar ineens kwam hij terug met een enorme hond :

"Kijk," zegt het mannetje, "dit is Bello. Hij kan kunstjes."

En daar spuwde de beste hond mijn vijfhonderd gulden uit.... Alles in snippertjes. "Maar, maar" stamel ik "... het zijn kleine scheermesjes en wat doen die in mijn lichaam zo ineens ? Wat gaan we hier doen ?" Ik gilte het uit van de pijn.

"Ach ja," oppert het groene mannetje "...we werken samen met het blauwe mannetje van lichaams-belasting, eh... zeg maar medische belasting, dat staat netter"

"Jullie zijn verschrikkelijk," gil ik "stop die machine"

"Goed, goed," sputtert het mannetje, "we kunnen wel een afspraak maken..."

"Afspraak maken ?" gil ik

"Ja," zegt het mannetje, "over twee weken komen we weer terug."

Zwetend werd ik wakker. Wat een afschuwelijke nachtmerrie, maar ik heb nog steeds overal pijn van binnen. Ik laat de dokter wel komen

Ik had twee verschrikkelijke weken. Maar precies na die twee weken kwam ik het mannetje weer tegen, zoals hij gezegd had. Nu was het blauwe mannetje van medische belasting er ook bij.

"Wat willen jullie van me ?" stamel ik

"Je hebt dit zelf gewild" zeiden de twee mannetjes "...Je wilde met ons van de belastings-dienst samenwerken. Nu dan, eerst leer je onze machines kennen. Met deze apparaten ga jij straks ook werken."

"Wat ?" protesteer ik "Ik met die krenge ? Dat nooit ! Zo waar ik meester Rateldonk ben !"

"Dan kunnen we niets anders doen dan de volume-knop van deze apparaten iets hoger te zetten." zeiden de mannetjes weer.

"Oh nee, heden, lieve goedheid, nee," gilte ik ... al weer enorme pijn voelende "...haal me hieruitik ...ik ...zal alles doen wat jullie zeggen."

"Goed dan, Rateldonk, eindelijk een verstandig woord," zeiden de mannetjes. "Luister goed, Rateldonk : Het geld wat mensen aan ons geven is het geld wat ze in deze belastings-automaten stoppen. Het geld wordt tot scheermesjes versnipperd en daarmee kunnen we in hun lichamen snijden, zodat we in hen kunnen wonen. Zo worden ze onze slaven, ...slaven van de belasting. Zo worden ze onze robotten, robotten van het scherpe geld. Wij zijn de meesters van belasting, wij zijn de meesters van het geld. Dit is het geheim van onze macht, maar jij kunt daarin delen."

"Goed, dat moet dan maar," stamel ik. "Ik heb geen andere keus."

"Bello zal met je meegaan in het vervolg," zeiden de mannetjes

Hoofdstuk 3. Rateldonk Verzekeringen

De volgende dag stond ik voor de zondagschool. Ik huilde van binnen, maar dit was de enige oplossing. Maar al snel kreeg ik een genieus idee. Ik zou de directeur van de scheermesjes-fabriek laten komen, en ik zou ze leren hoe ze hun eigen scherpe machinetjes konden maken. Ik weet zeker dat ze de mannetjes wel aardig zullen vinden. Zo kunnen alle kindertjes toch hand in hand staan ... alleen jammer voor diegenen die er niet bij zijn. Die zullen daarna wel een verschrikkelijke nacht gaan krijgen, met al die apparaten die als honden op jacht gaan. Maar goed, misschien kan ik hen dan ook wel bekeren. Ik ga gewoon predikant worden en verschrikkelijk veel geld verdienen met deze uitvinding Ik ga deze belastings-machines omzetten tot verzekerings-machines. Maar dan moet wel iedereen lid worden van mijn verzekeringen. Ik weet niet hoeveel dat gaat kosten

Rateldonk Verzekeringen klinkt wel goed

Eens kijken wat de mannetjes er van vinden

Waar zijn ze ? Ze zijn in geen velden of wegen meer te bekennen

Maar al met al, het was een goed plan

Of was het gewoon alleen maar een goede droom ?

Ach, en eigenlijk ben ik gewoon maar een eenvoudige schoolmeester Laat ik maar gewoon weer naar school gaan om al die andere dingen te vergeten. Ze staan zo ver weg. Misschien was het allemaal mijn eigen fantasie ... Ik kan misschien wel film-regisseur worden om de kinderen te vermaken

"Rateldonk ?" hoorde ik ineens ...

"Bent U dat, Heer Jezus ?" vraag ik stamelend ...

"Ja, Rateldonk"hoor ik weer, "Ik krijg nog vijfhonderd gulden van je."

"Hoe dat dan, Heer ?" stamel ik weer

"Die vijfhonderd gulden die je aan het mannetje gaf, die waren van Mij. Ik had ze je gegeven om Mijn Machine mee te bouwen." zegt Jezus weer ernstig.

"Hoe bedoelt U, Heer ? Wat voor een machine ?" stamel ik, in wanhoop wegzakkende.

"Dat ben je al weer vergeten, he, omdat je met zoveel andere dingen bezig bent" zegt Jezus weer ... Ik word een beetje duizelig en begin weer te bibberen ...

"Die Zebra is een prachtig dier, he, Rateldonk ?" zegt Jezus verder

"Je hebt hem misbruikt," buldert Jezus ... "Je had Mijn Zebra-Machine moeten bouwen om alles weer terug te draaien. Zie, de mannetjes, draaien alles wat recht is krom, en wat krom is recht. Ik ben diep in je teleurgesteld, Rateldonk."

Ineens word ik wakker, en ik sta voor het zebra-pad, op weg naar school. Ik heb dat wel vaker dat ik wegdroom als ik voor het zebra-pad sta. Dan denk ik : "Zal ik op de zwarte strepen lopen, de witte, of op allebei ?" Ik kan daar uren over na denken. Ik weet nooit wat ik wil.

Hoofdstuk 4. Nooit Meer Rode Soep

Het hangt er altijd weer vanaf hoe de dag gaat worden. Of ik een omdraaier ga berijden of een terugdraaier.

Nog steeds twijfel ik hierover : omdraaien of terugdraaien.

Ben ik een eeuwige twijfelaar ?

Ik heb ontdekt dat beiden pijn doen. Ik heb ontdekt dat het land van de zebra niet makkelijk is. Ik denk dat ik eigenlijk een lafaard ben, dat ik me laat leiden door het weer. Ik waai met alle winden mee. Staat de omdraaier voor me, dan berijd ik de omdraaier, en als de terugdraaier voor me staat, dan berijd ik de terugdraaier. Ik heb zo het gevoel dat ik eigenlijk een heel lui iemand ben. Ik probeer het iedereen naar de zin te maken aan de andere kant, dus ik ben ook een heel ijverig type. Misschien dat ik ergens middenin sta. De mensen vinden me daarom wispelturig, en zeggen dat ik eigenlijk niet te vertrouwen ben. "Een aardige man, maar levensgevaarlijk," zei iemand eens. Want ik draai zo snel om. Dat wat dicht bij me staat heeft zoveel macht over me, en dat maakt me wel eens bang ... heel bang.

Help me, help me, maar tot wie zeg ik dat eigenlijk ? Het kan me als puntje bij paaltje komt niet zoveel interesseren wie me helpt. Als ik maar geholpen word. Maar dit brengt me dus altijd weer in de meest benarde situaties. Misschien dat ik daarom schoolmeester Rateldonk heet ?

Toch verlang ik diep in mijn hart naar het land achter de zebra. Ik zou wel eens willen weten wat daarachter ligt.

Sommigen zeggen daar is het land van de papagaai. Die drijft met alles de spot en doet waar hij zelf zin in heeft.

Anderen zeggen daar is het land van de mug.

Ik weet het niet. Ik vind het erg moeilijk om nog iemand te geloven na alles wat er gebeurd is. Heb ik zelfmedelijden ? Ja, misschien wel. Ik werd onder zware druk gezet aan beide kanten. Zoals ik al zei : Beide kanten doen pijn. Is het misschien niet beter om gewoon in het midden te blijven ? Nee, dat wordt door beide kanten niet geaccepteerd. Dan heb ik twee vijanden, in plaats van een. In het midden doet het dan ook pijn, tenzij nee zo mag ik niet denken. Ik kan ze niet elkaar in de haren laten vliegen, en zelf de baas van de arena worden. Oh, jongens, en toch lijkt me dit het beste plan. Sportschool Rateldonk, dan is het allemaal niet te serieus. Zonder bloedvergieten. En ik leer ze hoe ze elkaar in de haren kunnen vliegen. Ja, er zijn dus spelregels. Ik wil geen scheermesjes meer zien, geen bloed. Zelfs geen tomatenketchup. Zou ik ze rustig kunnen houden ?

Ik kan ook die hele zebra-toestand vergeten en in het circus gaan werken Nee, dat is ook te gevaarlijk met al die wilde dieren en die moeilijke kunstjes waarmee je maar al te gauw iets kan breken.

Ik wil gewoon snel bejaard worden, snel de rust in, met pensioen en al.

En ik kan reclame gaan maken voor bejaardenhuizen, zodat iedereen zo snel mogelijk bejaard is. Dan hebben we toch alle problemen uit de wereld geholpen ? Wat een briljant plan, Rateldonk. Al zeg ik het zelf.

Er wordt gebeld ... twee heren voor de deur...

"Goedemiddag, opa Rateldonk," wij zijn van de bejaarden-belasting."

"Ik doe niet meer aan belastingen en al die onzin," kras ik ... "Ik ben nu bejaard, laat me met rust."

De heren vertrekken het werkt

Even later staan er weer twee heren voor de deur ...

"Wij zijn van de kraaien-belasting, u heeft namelijk een kraai in huis...."

Ik denk : "Zo kunnen we wel aan de gang blijven, ik krijg nooit rust, tenzij ik zelf hoofd van de belastingdienst word...."

Het is mij nu menens. Ik heb alle werelden gezien, en overal komen ze met die belastings-grappen aanzetten.

Daar snel ik op mijn fiets, die ineens rood kleurt, tot het kantoor van belastingen. Een oude kraai staart mij aan.

"Zeg, jongeman, ik denk dat u de zaken hier niet zo goed begrijpt," zegt de oude kraai. "U haalt allerlei dingen door elkaar heen. U fietst zoveel heen en weer. U komt zo niet tot rust."

"Ten eerste ben ik geen jongeman," krijs ik, "en ten tweede is de belastings-dienst de oorzaak van alle kwaad."

"Rustig, mijnheer," zegt de kraai weer, "gaat u eerst eens even zitten. Die belastingen zijn het probleem niet, want belastingen laten zien dat alles eerlijk verdeeld moet worden. Helaas gaan mensen zoals u niet goed met de belasting-machines om, als het om macht gaat."

"Ik ben niet belust op macht, ik wil gewoon rust !" krijs ik.

"Ja, en om die rust te bereiken, gebruikt u macht," oppert de kraai weer...

"Ja, maar wat moet ik dan doen," krijs ik, "alles maar dan ook alles probeert me te eten, alsof ik een banaan ben."

"Alles moet gegeten worden," zegt de kraai, "dat is om het voedsel tot zuivere, werkzame stoffen om te zetten."

"Ik ben het werken zat," schreeuw ik.

"Dus dat is de oorzaak," zegt de kraai, "u bent het werken zat, u bent dus lui."

"Nee," huil ik, "ik ben moe, moe."

"U bent hier trouwens niet bij belastingszaken," zegt de kraai weer, "u bent hier bij het arbeids-bureau."

"Nee !" gil ik, "haal me hier weg ! Ik ben moe, moe, moe !"

"Maar u staat hier ingeschreven," zegt de kraai ...

"U bent een slaap-werker," vervolgt de kraai ...

"Huh," stamel ik verbaasd, "wat is dat ?"

"Dat wil zeggen dat u tijdens uw slaap werkt," zegt de oude kraai ...

"U werkt daar bij belastingen, bij verzekeringen, bij het circus, en bij duizend en een andere bedrijven." vervolgt de kraai ...

"Dus, dus, u beweert dat ik overdag helemaal niet werk ?" stamel ik ... bijna flauwvallend van verbazing ...

"Overdag ? Wat is dat ?" vraagt de oude kraai. "Je werkt alleen in je slaap, en dat is alles wat je doet."

"Nu breekt m'n klomp," probeer ik ... "Ik ben toch gewoon schoolmeester ?"

"Ja, in je droom," zegt de kraai. "Je hele leven is een droom. Wij maken onderscheid tussen de bewuste droom en de onbewuste droom."

"Rateldonk Uitzend-Bureau ik zie het al helemaal zitten," peins ik

"Ja, mijnheer de kraai, hartelijk dank voor de informatie, maar ik moet nu echt gaan. Fijn even met u gesproken te hebben." roep ik hem na rijdend op mijn rode fietsje naar huis. Mijn fietsje is ineens zo klein geworden maar ja, dat is een keer wat anders Ik heb nu een heilige opdracht dat is het enige wat telt. Ik zal mensen hun dromen geven, en ze zullen voor mij werken.

"Al wel eens nagedacht over de administratie, Rateldonk ?"

Ach, daar verzin ik wel wat voor. Ik kan mijn buurmeisje als secretaresse aanstellen, als

Daar wordt gebeld. Het is mijn buurmeisje. Ze is zo blij om bij me te mogen werken. Het werkt. Ik ben nu de nieuwe Klaas Vaak. En als dat te druk wordt, dan stuur ik gewoon die droom naar iemand anders, zodat ze het werk kunnen overnemen.

Rateldonk, oh meesterbrein, je bent een ware fantast. Maar het werkt, en dat is alles wat telt.

En hier werk ik nu al jaren. Ik ben allang geen schoolmeester meer en andere moeilijke dingen. Dat hebben ze allemaal van me overgenomen. Oh, collega's waar zou ik zijn zonder hen.

Zou dit dan de Jakobs-ladder zijn ? Jakob die zijn broer oplichtte met een bordje rode soep ?

Zou dit dan ? Nee zeg me dat het niet waar is Zou hier dat rode fietsje uit voortgekomen zijn ? Uit die rode soep ?

Zouden er twee Jakobs-ladders zijn ? Een goede en een slechte ?

En waar heb ik nu voor gekozen ?

Waar ben ik beland ?

"Rateldonk ?" hoor ik ...

"Bent u dat Heere Jezus ?" vraag ik stamelend

"Ja, Rateldonk, wie anders ?"

"Ik heb de Zebra gemaakt. Wat een prachtig dier is het, he ? ...vervolgt Hij

"Ja, Heer," stamel ik beschaamd ...

"Hoe was de soep, Rateldonk ?"

"Eh, wel lekker, Heer"

"Wil je nog een beetje dan ?"

"Nee, nee, bedankt ikik ...heb genoeg"

Ik stamel verlegen Ik heb m'n portie gehad

"De Jacobs-ladder is een Zebra, die de mens brengt van realiteit tot realiteit. Het hangt er alleen af wat je drinkt Jakob's Rode Soep of" en dan vaagt Jezus' Stem weg

"Of wat, Heer ?" roep ik hem vragend, bijna smekend na ...

Of wat het lijkt of ik het weer verloren heb

Mensen reizen op Jakobs-ladder door die rode soep of door ?

Ik weet het niet Ik heb het niet kunnen verstaan

"Rateldonk ?" hoor ik

"Bent u dat, God de Vader ?" vraag ik

"Ja, Rateldonk," zegt de Vader ...

"Iets verkeerd gegeten ? Rateldonk ?" vraagt de Vader verder ...

"Ja, mijnheer," stamel ik ... helemaal in de war "en ik zou graag willen weten wat ik kan eten of drinken om dit recht te krijgen"

"Aha," zegt de Vader, "dus je wil iets recht zien te krijgen ..."

"Ja Vader"

"Ooit van Zebra-Sap gehoord, Rateldonk ? Groeit ergens aan een boom een vrucht van de Zebra-Boom, een Zebra-Vrucht"

"Nee, Vader"

"Zeg Rateldonk, wij gebruiken dat als benzine ..."

En daar vaagt de stem weg Ik zal nu alleen op zoek moeten naar dat sap Een ding weet ik zeker : Ik wil nooit meer van die rode soep drinken. Ik heb me al in genoeg benarde situaties gewerkt door dat spul.

Hoofdstuk 5. De Zebra-Boom

's Nachts droom ik weer van de grote boom ... Is dit dan de Zebra-Boom ? Daar waar je dingen ziet die heel wat anders blijken te zijn als je dichterbij komt ?

Hier moeten die vruchten dan ergens hangen, met het sap om me uit de nachtmerrie te halen. Ah, daar bovenin zie ik de vruchten hangen Maar toen ik bovenkwam ... bleken het geen vruchten te zijn, maar kleine mannetjes

"Je hoeft niet bang te zijn voor ons, hoor," zei een van de mannetjes, "wij zijn de mannetjes van de Zebra-Vruchten."

Ze hadden lichtblauwe kleding aan, en ik vroeg ze hoe ik bij de Zebra-Vruchten kon komen ...

"Dat kun je niet, want je bent een vogeltje van de klok," zeiden ze ...

Ik bemerkte dat ik hier veren had, en dat ik met enorme klokken op m'n rug liep. "Die dromen die je verspreid zijn klokken," zeiden de mannetjes. "Daarmee houd je de mensen gevangen," dus je kunt de vruchten niet eten.

Ik raakte totaal in de war ... Vogels, klokken, waar hebben ze het over ?

Plotseling zag ik mezelf zitten in een grote klok. Een soort van dwerg kwam naar me toe om me de hand te schudden. Hij zei :

"Alle vruchten zijn dwergen. De laagjes van die vruchten zijn de verschillende realiteiten die met elkaar verbonden zijn. In de ene realiteit ben je iemand anders dan in de andere realiteit, maar ze hebben wel met elkaar te maken. Er zijn bewuste laagjes, en onbewuste laagjes, en ook de zwarte laagjes gebruiken we om de witte laagjes te laten groeien. In die zwarte laagjes is alles omgekeerde wereld, maar die laagjes zijn nodig om de ware wereld te openen. Dit is het geheim van de Zebra-Brug."

"Goed, goed, maar geef me nu maar snel dat sap," zei ik tegen de dwerg. Ik begon enorm ongeduldig te worden.

"Zie," zegt de dwerg, "je bent ongeduldig, je leeft nog met een klok op je rug, en daarmee oefen je ook nog macht over anderen uit. Daarom kun je het sap niet drinken. Je moet eerst alle laagjes van de vrucht accepteren als voedsaam en nodig. Ook de laagjes waar je moe bent, waar je pijn hebt, en waar je moet wachten."

"Goed," zei ik, "hier heb je al mijn klokken. Hier heb je al mijn veren."

Plotseling voelde ik het sap in mijn mond glijden. Het was wonderbaarlijk. Het stroomde door mijn aderen en

Daar word ik wakker was het allemaal maar een droom ?

Ik voel me zo anders wat zullen de kinderen vandaag zeggen ?

Ik kijk in de spiegel, en

Ik ben in een Zebra veranderd.

Hoofdstuk 6. Terug op School

Op school aangekomen zijn de kinderen zo enthousiast ... Ze kennen me bijna niet meer terug.

Ik heb mijn mand vol Zebra-Vruchten die ik uitdeel. De kinderen eten er gretig van, en de juffrouw maakt er Zebra-Sap van. De hele school staat op stelten. En iedereen wordt alsmaar kleiner, en ziet kleine mannetjes, met lichtblauwe kleding.

Ja, deze lichtblauwe wondervruchten vallen bij de hele school in smaak. We rennen als kabouters door de gangen, samen met de lichtblauwe mannetjes. We rennen naar de schoolbibliotheek, waar een van de lichtblauwe mannetjes een geheime tunnel kent, achter een schilderij. We vliegen door het gat naar binnen, om zo door de tunnel in een nieuwe wereld aan te landen. Het land van de Zebra-Vruchten. Zoveel bossen met zebra-bomen, vol met zebra-vruchten. We worden steeds kleiner en kleiner naarmate we er meer van eten, en we voelen ons zo anders.

De kinderen willen niet meer terug, maar ik weet dat we terug moeten. Het leven gaat verder, en dat is ook een onderdeel van de zebra-vrucht..... de verschillende laagjes die allemaal belangrijk waren voor het geheel.

Ik weet niet hoelang de vruchten werken. Ik weet ook niet hoelang ik het vol ga houden. Het lijkt wel een nieuwe uitvinding van me, en ik heb nu echt het gevoel dat ik goed bezig ben ... alsof ik nu echt ben bekeerd ...

Maar goed, ik ben nog steeds meester Rateldonk, ook al ben ik nu nog steeds een zebra. Ik vraag me af hoe lang ik dat blijf. We hebben onze normale grootte weer terug, de kinderen zijn rustig. Ik geef ze eens per week een zebra-vrucht. En ikzelf neem er drie op een dag

Misschien moet ik daar eens mee stoppen want ik ben nog steeds een zebra

"Rateldonk ?"

Ja, Heer Jezus...

"Vind je jezelf niet prachtig zo ?"

Ja, Heer Jezus maar

"Maar ?"

Ik ben nu een zebra, maar wat zullen de mensen wel niet denken als dit langer blijft duren

"De mensen"

En daar vervaagde Zijn Stem

"Rateldonk ?"

Ja, Vader ...

"Hoe was de Sap ?"

Goed, Vader, maar

"Maar ?"

De mensen

"Ja, de mensen"

En daar word ik wakker Ik ben weer normaal Ik kan weer normaal naar school, naar normale kinderen Eindelijk ben ik meester Rateldonk weer

Ik heb weer leren wennen aan de rode soep Ik kan niet anders want de mensen

"Ja, de mensen Rateldonk"

Wie bent u dan ?

"Ik ben de Heilige Geest, de stem van je geweten"

Oh, leuk om te weten

"Rateldonk, de zebra-boom is vanmorgen omgehakt, door een rode beer De reizen naar de zebra-boom zijn nu afgelopen."

Ik kan er niet wakker om liggen Ik en mijn rode soep

"Oh, en Rateldonk, de boom viel op de soep-fabriek deze is totaal verwoest"

Dan heeft Jakob misschien nog wel een ander middeltje

"Nee, Rateldonk, het spelletje is uit....."

Dan speel ik een ander spelletje

"Oh, en Rateldonk een van de takken van de boom viel op de spelletjes-fabriek deze is ook totaal verwoest Wil je altijd het laatste woord hebben ?"

Ja, daar ben ik schoolmeester voor

"Je mag het laatste woord hebben, Rateldonk"

Dank u

".....Ja, Rateldonk op de begrafenis van het Woordenboek van Babel want er was altijd maar een taal die gesproken mocht worden, en dat was jouw taal"

"Rateldonk ? Rateldonk ?"

Maar Rateldonk was al ver weg op zijn rode fietsje ... op zoek naar dat wat overgebleven is op zoek naar nieuwe avonturen

De Auto-diefstal

Menno Koe loopt op straat. Alles schijnt vandaag mis te gaan. Menno is boos. Zijn auto is gestolen. Inmiddels zitten de twee dieven gezellig in de auto. Het zijn Manus Koe en Evert Koe. Ze zijn al helemaal in het bos aangekomen. Maar na een tijdje valt de motor uit. Evert Koe stapt naar buiten, en probeert de auto weer aan de praat te krijgen. Maar niks helpt. 'zie je nou wel,' zegt Manus Koe, 'dat is ons verdiende loon.' In de verte komt Menno Koe aanlopen. 'Wat doen jullie daar met mijn auto,' schreeuwt Menno Koe. 'We zijn je auto aan het uitlaten. We vonden dat hij veel te lang ongebruikt bleef staan, en dat vonden wij erg zielig,' zei Evert Koe. 'Ja ja,' zei Menno Koe, 'en dan nog grapjes hebben ook. Kom maar met me mee naar het politie-bureau.' 'Ach toe nou,' zegt Evert Koe, 'je kan ook niet tegen een grapje.' 'Dit is geen grapje,' zegt Menno Koe ernstig, 'dit is diefstal.' En daar kwamen twee politie-agenten aanlopen. Het waren Karel Koe en Nelis Varken. 'Zeg, wat doen jullie nog zo laat op straat?' vragen de agenten. 'Ze hebben mijn auto gejat,' zegt Menno Koe, 'en nu hebben ze auto-pech.' 'Dat wordt dan een nacht slapen op cel,' zegt Nelis Varken. 'Komen jullie maar direkt mee, en Menno Koe, wij zullen wel even een monteur sturen.' En na een tijdje kwam de monteur, Ed Koe. 'Zo Menno Koe,' zei Ed Koe, 'we zullen er even naar gaan kijken.' Maar Ed Koe kon er niets aan vinden. En toen nam Ed Koe hem mee achter zijn eigen auto. Menno Koe is erg verdrietig. 'Ach, weet je wat,' zei Ed Koe, 'ik wil hem wel van je overkopen voor een zacht prijsje.' Maar Ed Koe gaf hem er zo weinig voor dat Menno Koe er nog geen zak kauwgomballen van kon kopen. 'Ja, Menno Koe, meer is hij echt niet meer waard.' Nou ja, dacht Menno Koe, dat is in ieder geval beter dan niks. En wat heb je aan een auto die het niet doet. De volgende dag zag Menno Koe Ed Koe de hele tijd in de verkochte auto rondrijden. 'Zeg Ed Koe,' vraagt Menno Koe, 'ik dacht dat de auto het niet meer deed.' 'Ach,' zei Ed Koe, 'de benzine was gewoon op.'

Eerlijk Alles Delen

Daar loopt Mina Koe. Ze is op weg naar Truida Koe, om daar op visite te gaan. Truida Koe heeft de koffie al gezet, en er is ook een stuk gebak bij. Als Mina Koe aanbelt, snelt Truida Koe snel naar de deur. 'Dag Mina Koe,' zegt Truida Koe. 'Dag Truida Koe,' zegt Mina Koe. 'Ik heb de koffie al klaarstaan,' zegt Truida Koe. Na een tijdje wordt er weer aangebeld. Het is de burgemeester, Jaap Varken. Truida Koe doet snel open. 'Komt u maar snel binnen, burgemeester. De koffie is wel op, maar er is nog wel een gebakje,' zegt Truida Koe. Daar loopt Jaap Varken naar binnen. 'Dag Mina Koe,' zegt de burgemeester. 'Dag burgemeester,' zegt Mina Koe. Truida Koe geeft het gebakje aan de burgemeester. 'Maar,' zegt Mina Koe, 'ik dacht dat dat gebakje voor mij was ?' Truida Koe schudt met haar hoofd, en ook de burgemeester begint met zijn hoofd te schudden. 'Jij hebt de koffie, hij krijgt het gebak,' zegt Truida Koe. 'Waarom krijgen we dan niet ieders de helft, dan krijgt hij de laatste helft van mijn koffie,' zegt Mina Koe weer. Maar dan staat de burgemeester op en smijt het gebakje in het gezicht van Mina Koe. 'Hier heb je je gebakje,' zegt de burgemeester, en loopt naar buiten. 'Zie nou wat je gedaan hebt,' klaagt Truida Koe. 'Je hebt de burgemeester weggejaagd.' En snel rent Truida Koe met het laatste beetje koffie achter de burgemeester aan. 'Burgemeester, als ik mag vragen, waar kwam u eigenlijk voor ?' vraagt Truida Koe. 'Oh,' zegt de burgemeester, 'ik kwam om u een bekeuring te geven, omdat u het wasgoed op zondag buiten hebt laten hangen.' 'En van wie hebt u dat vernomen ?' vraagt Truida Koe weer. 'Dat heb ik gehoord van Mina Koe.' Plats, daar smijt Truida Koe het laatste beetje koffie in het gezicht van de burgemeester. Nou ja, het laatste beetje ? Een klein restje is natuurlijk nog voor iemand anders, plats, voor Mina Koe. Nou, dat was nog eens een gezellige verjaardag, zeg. Gelukkig dat een koe niet elke dag jarig is. Ze vieren het maar eens per week.

Pir

Pir was een pop met een wit gebloemd vestje, een wit broekje en nog wat verdere dingen. Pir zou erg graag een jongetje willen worden, en dan graag een jongetje dat zou kunnen vliegen. Maar Pir was maar een doodgewone pop in het magazijn van de poppenmaker. De poppenmaker had een groot hart voor de poppen, en wilde soms weleens dat ze tot leven zouden kunnen komen.

Op een dag besloot de poppenmaker een brief te schrijven. Hij stopte de brief in een fles, en wierp hem de zee in. Na lange tijd kwam de brief bij een kapitein terecht. De kapitein opende de fles en las de brief. 'Wat is dit nu voor een rare brief,' bromde de kapitein. 'Nee, poppen kunnen niet tot leven komen.' Toen de kapitein thuis kwam liet hij de brief lezen aan zijn

vrouw.

Maar de vrouw had in haar nachtkastje een toverroos. Ze stopte de toverroos in de fles, en stopte er een briefje bij waarop stond geschreven : 'Beste poppenmaker, als u de toverroos in het binnenste van uw pop vastmaakt, dan zal hij tot leven komen.' Omdat ze bang was dat iemand anders de fles zou vinden, zond ze een dienstknecht met de fles naar de poppenmaker.

De poppenmaker was erg blij, en koos Pir uit om daar de toverroos in te stoppen. Hij naaide Pir daarna weer goed dicht, en toen gebeurde er iets wonderlijks. De pop kon bewegen, en niet alleen dat : De pop kon ook vliegen.

De toverroos kon ook spreken, en op een dag zei de toverroos tot de jongen : 'Over de rode zee van vlammen is een land voor jou.'

'Maar ik ken helemaal geen rode zee van vlammen,' zei de jongen.

'Dan moet je in de nacht naar de zee gaan,' zei de toverroos.

En zo ging de jongen in het midden van de nacht naar de zee, en zag dat de zee rood was en vol vlammen. 'Vlieg,' zei de toverroos. En de jongen begon zijn reis over de zee, en kwam aan in een prachtig land.

De Sprookjesmarkt

Een jongen ging altijd met zijn grootmoeder op vrijdag naar de sprookjesmarkt in de ochtend. Het was dan altijd net licht geworden, en hij zat dan altijd bij zijn grootmoeder achterop de fiets. Dan zocht hij telkens zijn sprookjes uit. Op een dag werden ze tegengehouden door een kleine knokige kabouter met een knots. "Dat gaat zo maar niet," sprak de kabouter. "Elke vrijdagochtend wanneer het net licht geworden is komen jullie om mijn sprookjes te stelen."

De jongen keek de kabouter met opgeheven wenkbrauwen aan, zeer verbaasd. "Maar wij betalen toch voor de sprookjes, en hoe zijn het uw sprookjes ?"

De kabouter gaf de jongen een mep tegen zijn been. "Brutale vlegel, ik ben de baas van de sprookjesmarkt," bromde de kabouter. "Nu vlug, maak dat je wegkomt. Jullie zijn hier veel te vaak, en nu is het wel welletjes." Maar toen stapte de grootmoeder van de fiets af. "Puh," sprak ze. "Hoe kan zo'n klein mannetje als jij de baas zijn van zo'n grote markt ?" Maar toen

begon de kabouter zo woest met zijn knots te slaan dat grootmoeder en de jongen zo snel mogelijk op de fiets moesten springen om bij hem weg te kunnen komen. De kabouter raasde en foeterde, en kwam nog achter hen aan ook. Wat kon dat mannetje hard rennen. Grootmoeder moest erg snel fietsen, anders zouden ze eraan gaan. Gelukkig waren ze na een tijdje van hem af.

De volgende vrijdag gingen ze het weer proberen. Ze gingen nu nog vroeger. Het licht was nog niet eens gevallen. De marktkoopmannen en vrouwen waren nog bezig hun kraampjes op te zetten. Grootmoeder liep op de eerste de beste marktkoopman af en vroeg of het waar was dat de kleine kabouter met de knots de baas was van de sprookjesmarkt. De marktkoopman keek haar aan met opgeheven wenkbrauwen. "Maar mevrouw toch," sprak de man. "Hoe komt u toch aan zulke verhalen ? Er is geen baas van de sprookjesmarkt. Wij hebben de sprookjesmarkt allemaal samen opgezet, en niemand is de baas over de ander." Toen begon grootmoeder het hele verhaal te vertellen.

De koopman barstte in lachen uit. "Wat een vreemd verhaal, en wat een kostelijk sprookje. Dat kunnen we wel verkopen hier."

"Hoeveel kost het ?" vroeg grootmoeder.

"Maar mevrouw," sprak de koopman, "u bent zelf de bedenker van het sprookje, dus het is helemaal gratis voor u." Even later overhandigde de koopman het sprookje aan grootmoeder. De jongen zocht ook nog wat andere sprookjes uit, en toen zijn ze weer op de fiets gegaan. Maar na een tijdje kwamen ze weer die ellendige kabouter tegen. "Zie, weer sprookjes stelen, hè ? Ik wist het," bulderde de kabouter, en kwam hen weer achterna met de knots. Hij was nu extra kwaad. "En nu ben ik zeker ook in het sprookje, hè ? Van mij kom je niet meer af." Hij foeterde en tierde, maar hij kon grootmoeder en de jongen niet inhalen. Hij volgde hen wel helemaal naar grootmoeder's huis. "Ik zal jullie leren !" bulderde hij. Snel sprongen grootmoeder en de jongen van de fiets af met de sprookjes, en snel gingen ze naar binnen, en grootmoeder deed de deur weer goed op slot. "Die fiets is nu van mij !" gilde de woeste, ziedende kabouter. De kabouter pakte de fiets en ze hebben hem nooit meer teruggezien. Wel vonden ze zijn knots waar de fiets had gestaan, en die hebben ze toen naar de sprookjesmarkt gebracht als bewijs dat het sprookje echt waar was.

De knots werd in een glazen kistje gelegd en werd op een halve pilaar gezet op het middelpunt van de sprookjesmarkt. Grootmoeder en de jongen mochten toen zoveel mogelijk sprookjes uitzoeken als ze wilden. En ze mochten hen allemaal gratis meenemen. Vanuit de hele wereld kwam iedereen om de knots in het glazen kistje te bewonderen en om het sprookje van de sprookjesmarkt te horen. Het werd de drukst bezochte markt van de hele wereld.